

కర్మయోగం

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

డిశంబరు 2007

కర్మయోగం

విషయసూచిక

శ్రీఅరవిందులను అధ్యయనం చేసే విధానం	...	3
జీవితము – జీవనవిధానము – ప్రాముఖ్యత	...	3
కర్మప్రాధాన్యత	...	5
సక్రమ అంతర్గతస్థితి అంటే	...	9
సక్రమ దృక్పథానికి ఉండే శక్తి	...	11
వ్యాపారం ఒక కళంకిత వ్యవహారమా?	...	13
అర్జునునికి శ్రీకృష్ణుని సమాధానం	...	16
ఆత్మార్పణాభావం	...	18
సర్వసంగపరిత్యాగము	...	20
అహంకార నిర్మూలన	...	22
దివ్యపరిపూర్ణతయే లక్ష్యం కావాలె	...	25
పనులయొక్క ఎంపిక	...	27
పని చాకచక్యంగా, త్వరగా ఎలా చేయాలి?	...	29
నాకిది కావాలని అనుకోకు	...	32
వికాసశీలమైన పరిపూర్ణతకై నీ కృషి	...	36
గెలుపు స్థితి	...	37
పూర్ణయోగంలో కర్మకు అర్థం	...	39
శ్రమలో ఆనందం	...	41
దివ్యకర్త	...	47
నీవు కర్మయోగివి కాదల్చుకుంటే	...	48
ఆశ్రమంలోను, కేంద్రాలలోను చేసే పని	...	50
సమాచార పత్రం	...	51

శ్రీఅరవిందులను అధ్యయనం చేసే విధానం

ఎప్పుడూ కాస్త కాస్త ఒక్కొక్క పర్యాయమే చదవమని సలహా. చదివేటపుడు మనసు వీలైనంత ప్రశాంతంగా ఉండాలి. అవగాహన కోసం తాపత్రయ పడవద్దు. కాని మనసును మాత్రం నిశ్శబ్దంగా ఉంచాలి. చదివే అంశంలోని శక్తి నీ లోనికి ప్రవేశించనీయాలి. నిశ్చలంగా నిశ్శబ్దంలో స్వీకరించే ఈ శక్తి కాంతిని ప్రసారం చేసే దాని పని అది చేస్తుంది. అవగాహనకు, మస్తిష్కంలో కావల్సిన జీవకణాలను ఉత్పత్తి చేస్తుంది. ఆ విధంగా అపుడు చదివిన దానిని తిరిగి మళ్లీ కొన్ని నెలల తర్వాత చదివినపుడు నీవు వ్యక్తీకరించిన ఆలోచన నీకు మరింత స్పష్టంగాను, పొందికగాను ఉండి ఒక్కొక్కప్పుడు పూర్తిగా చాలా వరకు సుపరిచితమైనదిగాను నీకు బోధపడుతుంది.

క్రమం తప్పకుండా ప్రతి నిత్యము కొద్ది కొద్దిగా అధ్యయనం చేయటం అభిలషనీయం; అదైనా అవకాశం ఉంటే ఒక నిర్ణీత సమయంలో. ఇది గ్రహణశక్తికి తోడ్పడుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

జీవితము – జీవన విధానము – ప్రాముఖ్యత

జీవనవిధానము కేవలం ఒక ప్రకృతి యంత్రాంగమే కాదు. క్షణిక లేక దీర్ఘకాలిక నియమానుశాశన చక్రభ్రమణంలో చిక్కుపడి ఉన్న జీవాత్మ కాదు. అంతరాత్మయొక్క స్థిరమైన ఒక అభివ్యక్తీకరణ.

విశ్వము భౌతికమైనది మాత్రమేగాక ఆధ్యాత్మిక సత్యము కూడా. జీవితము శక్తుల చలితచాలనహేల. మానసిక అనుభవము. అంత మాత్రమే కాదు. గుప్తంగా ఉన్న జీవాత్మకు పరిణామక్షేత్రము కూడా. ఈ సత్యాన్ని కనిపెట్టి, చేబట్టి, స్వాయత్తం

చేసుకొని, జీవనవిధానానికి ప్రేరణశక్తిగా కార్యసాధనమునకు తోడ్పడే సమర్ధవంతమైన సాధనగా కనిపెట్టినపుడే మానవజీవితా నికి సాఫల్యత. అపుడే జీవితానికి అతీతమైన రూపాంతరీకరణ.

*

జీవాత్మ పదార్థగతంగా అంతర్లయమై (involved) ఉన్నది. తనకు నచ్చని పదార్ధంలో నుండే అభివ్యక్తమవాలని శ్రమిస్తోంది. ఆ అభివ్యక్తీకరణకు ఇక్కడ జీవితమంతా ఒక కార్యరంగమై ఉంది. పరిస్థితి కూడా ఉంది. ఇదే భౌతిక జీవనవిధాన రహశ్యమంతా.

ఈ విశ్వానికి సంబంధించి ఒక mystery గోప్యం ఉంది. అదే ఈ సువిశాల నిశ్శబ్ద అవివేక పదార్ధ ప్రపంచంలో అగుపించి పెంపొందే చైతన్యం. ఆరంభంలో ఇది నిశ్చైతన్యంగా కనిపించి తప్పించుకున్న దివ్యచేతన. అదెప్పుడూ అక్కడ నిద్రాణంగా ముసుగులో దాగి ఉన్నదే. నిజానికి పదార్థములోని నిశ్చైతన్యము మరుగునపడి ఉన్న చైతన్యమే. దాని తాపత్రయమంతా – తనను తాను తెలుసుకోవటం – తన స్వీయ అంతర్గత పరిపూర్ణ సమగ్ర తలను, శక్త్యానందకాంతులను, స్వేచ్ఛ, ఆధిపత్యం, సామరస్యా లను – తిరిగి పుంజుకోవటం. ఇది కాలవ్యవధిలో జరిగే అలౌకిక చర్య. అయినా కూడా ఇది స్వాభావికమైనది, సర్వవిదితమైనది. ఇంద్రియగ్రాహ్యామైనది. మనం దాని పరిశీలకులము. అందులో భాగస్వాములము. ఉపకరణములము. వాహికలము. ఇన్నీ ఏక కాలంలోనే అయి ఉంటాము.

*

సాధారణంగా మానవుడు జీవించే జీవనము – సగం ఘనీభూ తరాశిగాను, సగం ద్రవీభూతరాశిగాను కూర్పబడినది. అపరిపూ ర్ణంగా నియంత్రితమయే ఆలోచనలు, గ్రహణశక్తులు, సంవేదనలు, ఆవేశములు, కోర్కెలు, ఆనందాలు, కార్యములు – ఇవన్నీ చాలా వరకు అలవాటు ప్రకారంగా సాగేవి. తమంత తామే పునరావృత మయేవి. కొంత గమనసీలంగాను, కొంత స్వయం వికాసం పొందే విగానూ ఉంటాయి. కాని మొత్తం మీద ఇనన్నీ పనికి మాలిన అహం కేంద్రంగా చుట్టి ఉంటాయి. ఈ క్రియాకలాపాల

సముదాయపు చలితచాలనాలు సమగ్ర అభివృద్ధి దిశగా కదులుతూ ఉంటాయి. కొంతవరకు ఈ జీవితకాలంలోనే దృశ్యమానమై కార్యరూపం దాలుస్తాయి. మరి కొంత, ఇక ముందు రాబోయే జీవనప్రగతికి బీజప్రాయంగా మిగిలి ఉంటాయి. ఈ చైతన్య సత్వముయొక్క పెరుగుదల, విస్తృతి, పెంపొసగే ఆత్మవ్యక్తీకరణ, శరీరభాగాల సమన్వయ సామరస్యపూర్వక క్రమాభివృద్ధి – ఇదే మొత్తం జీవితవిధాన సార్ధకత, సారము కూడా. ఈ సార్ధకమైన చైతన్యాభివృద్ధి కొరకు – ఆలోచన, ఇచ్ఛ, ఆవేశము, కోరిక, చర్య మరియు అనుభవము – పరమోన్నత దివ్య ఆత్మసాక్షాత్కార లక్ష్యంగా, చివరిదాకా నడిపించటానికి మనోమయపురుషుడుగా మనిషి భౌతిక దేహధారి అయ్యాడు.

*

ఆధ్యాత్మిక పరిణామం, పదార్ధగత చైతన్యపరిణామము, సంతత ఆత్మాభివృద్ధితో అంతరంగ జీవాత్మ రూపుదాల్చి ఆవిష్కృతమయ్యేదాకా – ఈ ఇహలోక సంబంధమైన మానవజీవిత సంవిధానానికి – ఇదే కీలక ప్రధాన, అర్ధవంతమైన ప్రేరణ.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

కర్మప్రాధాన్యత

పరిచయవాక్యాలు

నీవు ఏ పనీ చేయకపోతే, నీకు ఏ అనుభవమూ రాదు. జీవితమంతా ఒక అనుభవక్షేత్రం. నీ ప్రతి కదలికా, నీ ప్రతి ఆలోచనా, నీవు చేసే ప్రతి పనీ ఒక అనుభమవుతుంది. అయి తీరాలి. అందులో, ముఖ్యంగా పని అనేది సహజంగానే ఒక అనుభవ క్షేత్రం. ఆంతరంలో అభివృద్ధి కోసమని సాగించే కృషికి సంబంధించి గడించిన అనుభవాన్నంతా ఉపయోగించేది కర్మక్షేత్రం.

పని చేయకుండా ధ్యానంలోనో, జపంలోనో ఉండిపోతే నీవు పురోగమించావో లేదో నీకు తెలియదు. పురోగమిస్తున్నా ననే భ్రాంతిలో నీవు జీవిస్తుండడం జరుగుతుంది. అలాగాక నీవు పనిచేయ మొదలుపెడ్తే, నీ పనికి సంబంధించిన, పరిస్థితులన్నీ, అంటే ఇతరులతో సంబంధాలు, భౌతికంగా ఏదో ఒక వ్యాప కంలో మునిగిపోవడం, ఇదంతా కూడ అనుభవం కలిగించే క్షేత్రం అవుతుంది. నీలో, జరిగిన పురోగతినేగాక, ఇంకా నీవు సాధించ వలసిన పురోగతిని గురించి నీకు తెలియచెయ్యబడుతుంది.

ఏ పనీ చేయకుండా నీలో నీవుండిపోతే నీవు పూర్తిగా వ్యక్తిగత భ్రాంతిలో జీవిస్తూ ఉండిపోతావు. అలాగాక, నీవు బాహ్యంలో పనిచేయడం మొదలుపెట్టిన క్షణం నుండీ అంటే ఇతరులతో, బాహ్యాపరిస్థితులతో, జీవన విషయాల్తో సంబంధం పెట్టుకోవడం మొదలుపెట్టిన క్షణంనుండీ, నీవేమైనా పురోగతి సాధించావా లేదా, ప్రశాంతంగా ఉంటున్నావా లేదా, అవగాహన బాగా పెరిగిందా లేదా, ఇదివరకటికంటె విశ్వాసం దృఢమైందా లేదా, నిస్వార్థత పెరిగిందా లేదా, కోరికలేమీ తలెత్తకుండా, యిష్టాలు, బలహీనతలు, అవిశ్వాసం తలెత్తకుండా ఉంటున్నాయా లేదా అనేవి సంపూర్ణ ఎరుక కలుగుతుంది. కర్మ చేయడంవల్ల, ఇదంతా నీకు తెలుస్తుంది, అపుడే నీవు తెలుసుకోగలుగుతావు.

*

స్వర్ణకారుని దాగలిపై సుత్తిదెబ్బలకి లోహం పదును తేలటానికి గురియైనట్లు నిత్యకృత్యాలు ముందుకు, వెనక్కి సాగాలి. అప్పుడే అవి పరిశుద్ధము, సంస్కారవంతము, సౌమ్యములై దివ్యప్రకాశాన్ని స్వీకరించటానికి పరిపక్వమవుతవి. సమగ్ర పురోగతి కోసం బాహ్యాకర్మ అవసరం లేదు అన్పించేంతవరకు, ఒకదాని తర్వాత మరొకటిగా ఈ అంశాలన్నింటినీ కర్మక్షేత్రంలో అగ్నిపరీక్షకు గురిచేయాలి. ఈ అంశాలను అగ్నిపరీక్షకు గురిచేసి, నూతనరూ పంలో పోతపోయడం, దివ్యప్రకాశం స్వీకరించేట్లు చేయడం అనేది ద్వివిధ కార్యానికి ఇతర చేతన కేంద్రాలను మేలుకొలుప, నిన్ను నీలోని భగవంతుని అభివ్యక్తం చేసేందుకు సాధనంగా

ఈ కార్యకలాపాన్ని మలచడం జరుగుతుంది. కాబట్టి, గర్వించడం, చేయవలసిందేమీ లేదని సంతృప్తిపడటం అనేవి అడ్డంకులన్నింటికన్న దారుణమైన అడ్డంకి. అసంఖ్యాకంగా ఉన్న అంశాల్లో కొన్నింటినైనా చిలికి, పరిశుద్ధంగా చేయడానికి, సౌమ్యంగా చేయడానికి, వ్యక్తిగతం కాకుండా వాటిని తయారుచేయడానికి, తనను తాను మరచిపోయేట్లు చేయడానికి, ఆత్మత్యాగం, భక్తి, దయ, మృధుస్వభావం గురించి వాటికి తెలియజేయడానికి మనకు లభించే ప్రతి చిన్న అవకాశాన్ని అణకువతో మనం మన ప్రయోజనం కోసం వినియోగించుకోవాలి.... గమ్యాన్ని సాధించాలంటే, అన్ని రకాలైన, అన్ని క్షణాల అసంఖ్యాక అనుభవాల అవసరాన్ని ఎవరూ తప్పించుకోలేరు.

*

ఉదాహరణకు, మనం వెనక్కు వెళ్ళి, ఋషుల బోధనలను గమనిస్తే, అక్కడ ప్రపంచం నుండి పలాయనం అనే భావన ఎక్కడా కన్పించదు. సంసిద్ధి అంటే వాళ్ళకు, భూమి మీదే, ఇహంలోనే (ఇహైవ) అనే భావం వుండేది. ఐహిక సిద్ధి పొందే బంగారు యుగాన్ని వాళ్ళు ఆనాడే దర్శించారు. కాని దేశానికి సంబంధించిన, ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో, జవసత్త్వాలు ఓ రకంగా క్షీణించడం మొదలుపెట్టాక, బహుశా వేరెక్కడ నుండో ఈ పలాయనవాదం వచ్చి పడి ఉంటుంది. అదే దేశంయొక్క జవసత్త్వాలను, దానికి తెలియకుండానే క్షీణింపజేసింది.

*

తనను తాను తెలుసుకోవడం కోసం, తనను తాను సార్థకం చేసుకోవడం కోసం ఆత్మసంసిద్ధి కోసం కర్మగాని, దానివల్ల బాహ్యంగా పైకి కన్పించే, వర్తమానంలోగాని, భవిష్యత్తులోగాని లభించే సత్ఫలితాల కోసం కాదు.

మూలం శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కె.వి. రావు

సక్రమ అంతరంగస్థితి అంటే

ప్రశ్న: ఏది సక్రమ అంతరంగస్థితి?

అది సందర్భాన్ని బట్టి వుంటుంది నాన్నా! తనను తాను పరిపూర్ణస్థితికి ఉద్ధరించుకోవాలనే సంకల్పం లేక ప్రశాంతంగా ఉండాలనుకునే సంకల్పం లేక... అది సందర్భం మీద ఆధార పడి ఉంటుంది. అదంతా ఆయా పరిస్థితులను బట్టి ఉంటుంది. ప్రతి సందర్భానికి ఒక సరైన భావన ఉంటుంది. నీకు ఉండవల సిన అంతరంగ మనోదృక్పథం సందర్భోచితంగా ఉంటుంది.

ఉదాహరణకు, భౌతికంగా నీవు సమతుల్యత కోల్పోతు న్నట్లు అనుకోగానే, అంతరంగికంగా ప్రశాంతంగా ఉండేందుకు దృష్టి కేంద్రీకరిస్తావు. దైవానుగ్రహం మీద పూర్తిగా ఆధారపడ తావు. మంచి ఆరోగ్యం కోరి, భౌతికంగా సమతుల్యతను నెలకొ ల్పేందుకు ప్రయత్నిస్తావు. ఇదంతా సరైన అంతరంగస్థితి క్రిందకే వస్తుంది. మరొక సందర్భంలో బాహ్యాపరిస్థితుల నుండి విడివడి వాటిని పట్టించుకొనకపోవడం ఊర్ధ్వముఖం నుండి వస్తున్న దివ్యసంకల్పానికి విధేయుడై దానినే అభివ్యక్తం చేయడం – ఇదే సరైన అంతరంగస్థితి అంటే. ప్రతి సందర్భంలోనూ అది అలాగే ఆయా పరిస్థితులకు అనుగుణంగా ఉంటుంది. అన్ని సందర్భా లలోనూ దైవాన్ని స్మరిస్తూ తనను తాను, ఆ సేవలోనే సమర్పిం చుకుంటూ, ఆ సంకల్పాన్నే తన సంకల్పంగా చేసుకోవాలనేది సహజంగా జరిగిపోతూ ఉంటే, అదే సరైన అంతరంగస్థితి అంటే.

ఒక సందర్భంలో నీవు ప్రశాంతతను వాంఛిస్తావు. మరొక సందర్భంలో నీవు శక్తిని కోరుకుంటావు. ఇంకొక సందర్భంలో మంచి ఆరోగ్యం, అలాగే మరోసారి బయటి వత్తిడులకు లోను గాకుండా ప్రశాంతంగా ఉండాలనుకుంటావు.

ఒక్కొక్కసారి రెండు, మూడు లేదా నాలుగు అవకాశాలు నీ ముందుకు వస్తాయి. ఏదో ఒకటి తేల్చుకోవాలసిన అవసరం వస్తుంది. నీవు సహజంగానే కలవరపాటుకు లోనౌతావు. ఏమి చేయాలో తేల్చుకోలేక సతమతమవుతావు. అలాంటి సందర్భాలలో

నీకు సాధ్యమైనంతవరకు నీలోని ఆ దివ్యసన్నిధికీ – ఆ చైత్య పురుషుడి (సైకిక్ బీయింగ్) ముందు, ఆ సమస్యను నివేదించి, సరైన వెలుగుకోసం, సరైన నిర్ణయంకోసం అర్థించాలి, వేచి ఉండాలి. ఆ సంకల్పం, ఆ ప్రేరణ కోసం వేచి చూడాలి. (నీకు తప్పక పైనుండి పరిష్కారం అందుతుంది) దైవం నుంచి వచ్చే దివ్య ఆదేశాన్ని అభిలషించి, ఆలోకించాలి. ఏ సందర్భంలోనైనా ఇదే సక్రమమైన దృక్పథం.

*

జీవితంలోని నడక, పనులు, విషయాలు, పరిస్థితులు అన్నీ తాను వాటిని ఎదుర్కొనే దృక్పథం మీద వాటి ప్రభావం ఆధారపడి వుంటుందన్న విషయం అనుభవంలో గ్రహించే స్థితి ఒకనాటికి తప్పక వస్తుంది. ఏదీ కూడా మంచిది లేదా చెడ్డది కాదనే వాస్తవం గ్రహించే సమయం ఒకటి వస్తుంది. అది మనం దానిని చూసే చూపును బట్టి వుంటుంది. మన మీద వాటి ప్రభావం అనేది మనం వాటి పట్ల వ్యవహరించే దృక్పథం మీదనే ఆధారపడి ఉంటుంది. ఒకే రకమైన పరిస్థితులు, దానిని మనం దైవం యొక్క అనుగ్రహంగా, ప్రసాదంగా పూర్తి సంయమనంతో, సామరస్యంతో తీసుకొన్నపుడు మరింత సచేతనులం, మరింత శక్తివంతులమై మరింత వాస్తవికతతో వ్యవహరించేందుకు వీలు కల్పిస్తుంది. అలాకాక ఆ పరిస్థితులను మన ప్రారబ్ధమనీ, మన ఖర్మ ఫలితంగా మనల్ని ఏ అగాధంలోకో నెట్టేందుకు వచ్చాయనీ, దానినుండి తప్పించుకొనజాలమనీ అనుకొన్నప్పుడు అవి మరింత భారమూ, బాధాకరమూ అయి మన చేతననుండి, సామరస్యత నుండి, శక్తి నుండి మనల్ని దిగజార్చి నిజంగానే అగాధంలోనికి నెట్టివేస్తాయి. కానీ పరిస్థితులు మాత్రం అవే, సరిగ్గా ఒకేలా ఉండి మార్పులేకున్నవే. ఇలాంటి పరిస్థితులు మీకు తటస్థించినపుడు వాటిని అధిగమించి మిమ్మల్ని మీరు జయించే వారు కావాలని నేను వాంఛిస్తున్నాను. అంతేకాదు, మీ జీవన

పరిస్థితులను మీకు మీరే శాశించేవారు కావాలి. ఇదంతా మీ భావన మీద, మీ దృక్పథం మీద ఆధారపడి ఉంటుంది.

మూలం; శ్రీమాత

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

సక్రమ దృక్పథానికి ఉండే శక్తి

ఎప్పుడూ ఉత్తమోత్తమమైనదే జరుగుతుందా! జరుగవల్సినదే అంతా జరుగుతుందనేది స్పష్టం. మరొకలా జరుగదు. వైశ్వానిక నియతివాదం (universal determinism) ప్రకారమే జరుగుతుంది. ఈ మాట మనం జరుగవల్సినది జరిగిన తర్వాత అంటాము. అంతకు ముందు అనం. సమస్య ఎంత పెద్దదైనా అది వ్యక్తిగతం గానే ఉంటుంది. వ్యక్తి అంటే మనిషి కావచ్చు; లేదా దేశం కావచ్చు. వ్యక్తి దృక్పథంపై అంతా ఆధారపడి ఉంటుంది. రాబోయే పరిస్థితులను ఎదుర్కొనబోయే ముందు, వీలైనంత ఉన్నత దృక్ప థాన్ని నీవు అవలంబించి ఉన్నట్లైతే –అంటే – నీ చైతన్యాన్ని నీకు అందుబాటులో ఉన్న ఉన్నత చైతన్య సంసర్గంతో ఉంచగ లుగుతే, ఆ సందర్భంలో ఉత్తమోత్తమమైనదే నీకు జరుగుతుంది. ఇందులో సందేహం ఎంత మాత్రము లేదు. కాని వెంటనే నీవు ఈ చైతన్యం నుంచి నిమ్నచేతనకు దిగజారినావంటే, అప్పుడు స్పష్టంగా సర్వోత్తమమైనది జరుగదు. కారణం? సింపుల్. నీవు నీ ఉత్తమ చైతన్యంలో లేకపోవడం. నేనింకో విషయం కూడా నొక్కి చెప్తాను. ఒకరికొకరు పరస్పరం ప్రభావితులయ్యే పరిధిలో ఉన్నపుడు సక్రమ దృక్పథం సానుకూలంగా ప్రతీ పరిస్థితినీ మార్చటమే కాక, పూర్తిగా పరిస్థితి నంతటినీ తారుమారు చేయ గలదు. ఉదాహరణకు – నిన్ను ఒక వ్యక్తి చంపాలని వచ్చిన పుడు నీవు నీ సాధారణ చైతన్యస్థితిలో ఉండి, బాగా భయభ్రాం తుడవై ఉంటే ఆతను తాను వచ్చిన పని కానిచ్చుకుంటాడు. నీవు కాస్తంత భయపడినా, మరి కాస్త ఉన్నతంగా యెదిగి దైవ

సహాయాన్ని అభిలషిస్తే, నిన్ను చంపాలని వచ్చినవాడు నిన్ను కొంచెం గాయపర్చి వైదొలగుతాడు. ఇంకా కూడా, నీవు సక్రమ దృక్పథంలో కనుక ఉండగలిగి, అంతటా దివ్యచైతన్య సన్నిధిని సంభావిస్తూనే ఉంటే ఆతడు నిన్నసలు ఏమీ కూడా చేయలేడు.

రూపాంతరీకరణ సమస్యకంతటికీ కీలకము ఈ సత్యమే. సతతము దివ్యసంసర్గ చేతనలో దైవసన్నిధిని సాక్షాత్కరించుకో గలిగితే ఎప్పుడూ సర్వోత్తమమైనదే సంభవిస్తుంది. అంటే ప్రపంచం ఒక్కసారిగా మారిపోతుందని కాదు. కాని వీలైనంత వేగంగా పురోగమించగలదు.

మీరు చేయగలిగిదంతా మీరు చేయాలి. అపుడు పర స్పర సక్రమ సహకారమనేది ఉంటుంది. ఫలితం ఎంతగానో వేగవంతమవుతుంది. సక్రమమైన దృక్పథం యొక్క శక్తి గురించి లెక్కలేనన్ని దృష్టాంతాలు చెప్పగలను. ఒకే ఒక్క వ్యక్తి సరియైన దృక్పథం కలగి ఉన్నందువల్ల జనసమూహాలు విధ్వంసం నుంచి కాపాడబడటం నేను చూశాను. ఈ దృక్పథం ఎక్కడో పైన ఉన్న తస్థాయిలో ఉండకూడదు. అలా ఉండి, అంతా భగవంతుడే చూసు కుంటాడనుకుంటే చావవలసినవాడవు చచ్చిపోతావు. కారణం నీ శరీరం ఆసురికశక్తుల వశమై ఉంటుంది. భయంతో వణికిపో తూంటుంది. శరీరాన్ని చైతన్యవంతంగా ఉంచాలి. భయపడకూ డదు. పూర్తిగా దివ్యప్రశాంతతతో ఉండాలి. అపుడే ఏ ప్రమా దమూ ఉండదు. మనుష్యుల నుంచేకాక, జంతువుల నుంచి వచ్చే ప్రమాదాలు కూడా దాటిపోతాయి. పంచభూతములు కూడా ప్రభా వితమవుతవి. మీకో చిన్న ఉదాహరణ చెప్తాను. మీకు ఆ పెను తుఫాను రాత్రి గుర్తుండే ఉంటుంది. జోరు గాలివాన హోరు అంతటా. శ్రీఅరవిందుల గదికి వెళ్లి కిటికీ తలుపులు మూసివే సేందుకు సహకరించాలని అనుకున్నాను. వారి గది తలుపులు ఒకసారి అలా తెరిచాను. చూద్దును కదా... ఆయన ప్రశాంతంగా కూర్చుని వ్రాసుకుంటున్నారు. సుస్థిర ప్రశాంతత రాజ్యమేలుతోం దక్కడ. బయట భయంకరమైన తుఫాను విజృంభించి ఉన్నదని

కలలో కూడా అనుకోలేని పరిస్థితి. కిటికీ తలుపులన్నీ బార్లా తెరిచే ఉన్నాయి. లోపల ఒక్క వర్షపు నీటిచుక్క కూడా లేదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

వ్యాపారం ఒక కళంకిత వ్యవహారమా?

చేసిన కర్మ మతపరంగా సరైనదా కాదా అనేది కాదు, ఏ ఆంతరిక దృక్పథంతో ఆ కర్మ చేయబడిందో అది ప్రధానం. ఆ దృక్పథం చైత్యపరమైనది గాక, ప్రాణికసంబంధమైనదైతే, అపుడతడు ఆ పనిలో కూరుకుపోయి, ఆంతరిక సంబంధాన్ని కోల్పోతడు, చైత్యపరమైనదైతే ఆంతరిక సంబంధం నిలిచి ఉంటుంది, దివ్యక్రియాశక్తి తన కాధారంగా ఉన్నట్లు లేదా ఆ కార్యం చేస్తున్నట్లు అనుభూతి కలుగుతుంది, సాధన పురోగమిస్తుంది.

*

రాజకీయాలుగాని లేదా బీదలకు అన్నదానం చేయడంగాని లేదా అందమైన కవితలల్లడంగాని, సరాసరి వైకుంఠానికో లేక నిరపేక్షంలోనికో తీసుకుపోతుందని నేనెపుడూ అనుకోలేదు.... కర్మయోగసార మేమిటంటే, ఎటువంటి కర్మ అనేది కాక లేక కేవల కర్మనిర్వహణగాక, దాని వెనుక ఎటువంటి చేతన, భగవంతుని వైపు ఎంత తీవ్ర సంకల్పం ఉన్నదనేది ప్రధానం. కర్మాధికారియైన భగవంతునితో, ఏకత్వాన్ని సాధించడం కోసం అజ్ఞాన సంకల్పం, శక్తులను పరిశుద్ధ దివ్యసంకల్పం, దివ్యవెలుగుకు సంబంధించిన శక్తులుగా, ఉద్ధరించడాని కవసరమైన సాధన సామగ్రి మాత్రమే కర్మ అంటే.

*

అదేదో పాపకార్యమనీ, లేక కళంకం కలిగించేదనీ, నేను వ్యాపారాన్ని పరిగణించడం లేదని చెప్పదలచుకొన్నాను. ప్రాచీన ఆధ్యాత్మిక భారతదేశంలో కూడా దాన్నలా పరిగణించలేదు.... 'యక్స్'

యొక్క ఆధ్యాత్మిక వెలుగుకై అన్వేషణనూ, మిల్లుకు సంబంధించిన ఆతని కార్యకలాపాన్నీ ఎలా సమన్వయం చేయగలం? మిల్లును దాని మానానికి, దాన్ని వదలివేసి, ఆశ్రమానికి పోయి ధ్యానం చేసుకోమని చెప్పాలి కదూ అతనికి నేను? రాజకీయాల్లో పనిచేయమని నాకు ఆదేశం వచ్చినట్లుగానే, వ్యాపారం చేయమని ఆదేశం వచ్చి ఉండినట్లయితే, నేనైనా ఏమాత్రం, ఆధ్యాత్మిక లేక నైతికక్లేశం లేకుండా ఆ పని చేసి ఉండేవాడిని. ఏ భావంతో ఒక పనిని నిర్వహిస్తున్నాం, ఏ సూత్రాల మీద ఆ భావాన్ని ఏర్పరుచుకున్నాం, ఏ ప్రయోజనాన్నాశించి చేస్తున్నాం అనేదాని మీద అంతా ఆధారపడి ఉంటుంది.

నేనూ రాజకీయాల్లో పనిచేసాను, అందునా చాలా తీవ్రవాదరాజకీయాల్లో పనిచేశాను, 'ఘోరకర్మ' అనిపించే కర్మ చేశాను. రాజకీయాలు ఎపుడూ, లేదా తరచుగా చాలా మంచి వ్యావృత్తి గాకపోయినా, యుద్ధమనేది ఒక ఆధ్యాత్మిక సరళి లోనిది గాకపోయినా, యుద్ధాన్ని బలపర్చాను, అందుకు మనుష్యుల్ని కూడా పంపించాను. అంతేకాక అత్యంత భయానకమైన యుద్ధం చేయమని కృష్ణుడు అర్జునుడికి పిలుపు నిచ్చాడు. తననే ఉదాహరణగా చూపుకొంటూ, మానవసంబంధమైన అన్ని కర్మలను, 'సర్వకర్మాణి' చేయమని ప్రోత్సహించాడు. కృష్ణుడు అనాధ్యాత్మికవ్యక్తి అనీ ఆయన అర్జుననకిచ్చిన సలహా పొరపాటు అనీ లేక సైద్ధాంతికంగా తప్పు అనీ అనగలవా? మనిషి ప్రాథమిక స్వభావం, మానసికప్రవృత్తి సామర్థ్యశక్తి, అతనికి ఏ పనిచేయమని ఆదేశిస్తాయో దాని నతడు సరైన పద్ధతిలో సరైన మానసికస్థితిలో, పనిచేసినట్లైతే, ఆతనికి, దానికి సంబంధించిన ధర్మాన్ననుసరించి, అది దైవం వైపు అతన్ని నడుపుతుంది అని కూడా కృష్ణుడు ప్రకటించాడు. బ్రాహ్మణ, క్షత్రియ కర్మను, ధర్మాన్ని ఎంతగా సమ్మతించి విలువ నిచ్చాడో అంతగా వైశ్యకర్మధర్మాలను గూడా సమ్మతించి విలువ నిచ్చాడు. ఆతని దృష్టిలో ఒక వ్యక్తి వ్యాపారం చేసి, ధనం సంపాదిస్తూ, లాభాలు గడిస్తూ కూడా ఆధ్యాత్మికవ్యక్తి గావచ్చు, యోగం ఆచరించవచ్చు, ఆంత

రిక జీవనం జీవించవచ్చు ఆధ్యాత్మిక విమోచనానికి కర్మలు సాధనాలని గీత సదా సమర్థిస్తూనే వస్తున్నది. అంతేగాక, కర్మ యోగాన్ని, భక్తి, జ్ఞానయోగాల సరసన జేరుస్తుంది. ఏమైనప్పటికీ, కృష్ణుడు మరో ఉన్నతతర ధర్మాన్ని కూడా కర్మసిద్ధాంతంపై మోపుతున్నాడు. అదేమిటంటే, ఫలితాన్నాశించకుండా, ఫలితంమీద రాగం లేకుండా, కోర్కె లేకుండా, ఏ విధమైన అహంకారిక ధోరణి లేదా ఉద్దేశ్యం లేకుండా, దైవానికి నివేదనగా లేదా, యజ్ఞంగా కర్మలను చేయడం. ఈ విషయాల మీద సాంప్రదాయక భారతీయుల ధోరణి ఇది. ధర్మాననుసరించి చేసేట్లయితే సర్వకర్మలను చేయవచ్చు. అంతేగాక, కర్మను సరైన విధంగా చేస్తే, దైవం వైపు నిన్ను వెళ్ళనీయకుండా లేదా ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం, ఆధ్యాత్మికజీవితం నీకు అందనీయకుండా చేయదది.

నిజమే, బైరాగి భావన కూడా ప్రాచీన భారతంలో ఉంది. అది చాలామందికి అవసరం. ఆధ్యాత్మిక విధానాల్లో దాని స్థానం దానికున్నది. ఏ మనిషైనా సరే ఆత్మసంయమనంగల జీవితాన్ని జీవించలేకపోతే లేదా కఠిన సన్యాసజీవితాన్ని జీవించలేకపోతే అతడు ఆధ్యాత్మికంగా సంపూర్ణుడు కాదని నేను సైతం చెప్తాను. ఆహారం మీద మితిమీరిన కోరిక లేదా ఏ ఇతర మితిమీరిన కోరికలైనా ఎలా వర్జనీయమో అలా ఐశ్వర్యం మీద, ధనం సంపాదించడం మీద అతని స్వభావంలో పేరాశ ఉండకూడదనేది స్పష్టమే. ఇటువంటి విషయాలపై ఆతని చేతనలోని సమస్త రాగాన్ని అతడు పరిత్యజించివేయాలి. కాని సన్యాసజీవితవిధానం ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణతకు అనివార్యమని లేదా అదే ఆధ్యాత్మిక జీవితమనిగాని నేను పరిగణించలేదు. దైవం మన నుండి వాంఛించే, ఏ విధమైన కర్మనుగాని లేక సర్వవిధ కర్మల మధ్య, కార్యకలాపం సాగిస్తూ కూడా అహంకారం, కోరిక లేకుండా ఆధ్యాత్మిక ఆత్మనియంత్రణ విధానం, ఆత్మనివేదన, దైవసమర్పణ విధానం ఉన్నది. అలా లేకపోయి ఉన్నట్లైతే, గొప్ప ఆధ్యాత్మికవ్యక్తులైన జనకుడు, లేక విదురుడు, భారతదేశంలో ఉండి ఉండేవారు కాదు. అంతేకాదు, కృష్ణుడుగాని, లేదా బృందా

వన, మధుర, ద్వారకల ప్రభువైన కృష్ణుడు, లేదా ఒక యువ రాజు, యోధుడైన లేదా కురుక్షేత్రంలో రథసారధిగా సైతం ఉండి ఉండేవాడు గాదు, కేవలం ఒక గొప్ప సన్యాసి మాత్రమే అయి వుండి ఉండేవాడు. భారతీయ పవిత్రగ్రంధాలు, భారతీయ సంప్ర దాయం, మహాభారతగాధ, మరితరాలు, పరివ్రాజక జీవితంగల ఆధ్యాత్మికతకు, ఆధ్యాత్మిక కర్మజీవనానికీ రెంటికీ చోటిచ్చాయి. ఒకటి మాత్రమే భారతీయ సంప్రదాయమనీ, జీవితాన్నీ, సర్వ విధ కర్మలను 'సర్వకర్మాణి' అంగీకరించడం, అభారతీయమనీ, ఐరోపీయమనీ లేదా పాశ్చాత్యమైనదనీ, అనాధ్యాత్మికమనీ చెప్ప తగదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి. రావు

అర్జునునికి శ్రీకృష్ణుని సమాధానం

భగవద్గీత మొదట కర్మ, జ్ఞానం – ఈ రెండింటికీ ఒక విశాల మైన ప్రాథమిక ప్రాతిపదికను ఆవిష్కరిస్తుంది. ఈ ప్రాతిపదికలో భక్తికి దారితీసే మూలాంశం ఉంది. మరింత మహనీయ జ్ఞానం కూడా అందులో ఉంది. అయితే సంపూర్ణంగా ఆ జ్ఞానాన్ని సూచించలేదు. గీతలోని మొదటి ఆరు అధ్యాయాలు ఆ ప్రాతిప దిక ఏమిటో మనకు వెల్లడిస్తాయి. ఒక మౌలిక సమస్యతో గీత ప్రారంభమవుతుంది. రక్తపాతం పట్ల విముఖత, దుఃఖం, పాపం కలుగుతాయి అన్న భావం, నిరామయ జీవితం నాకు వద్దు అన్న ఆలోచన, పాపకార్యానికి పాపఫలితం ఎదుర్కొనవలసి వస్తుం దన్న భీతి – ఇవి అర్జునుని ఆత్మవిమర్శకు దారితీశాయి. అది అసలు సమస్య. ఈ ఆరు అధ్యాయాలు ఏ విధంగా ఈ సమస్యకు పరిష్కారాన్ని చూపాయో మనం ఒకింత ఆలోచించవలసి యున్నది. ఈ సమస్య అసలు సృష్టి అస్తిత్వం స్వభావమేమిటి అన్న ప్రశ్నకు దారితీయవలసిన అవసరం లేదు. మామూలు

జీవితం స్థానంలో ఆధ్యాత్మికజీవితం నెలకొల్పే ప్రశ్నకు కూడా తావివ్వడం లేదు. నైతికమైన లేదా వాస్తవమైన ప్రాతిపదికపైన ఈ సమస్యను చర్చించి ఉండవచ్చు. లేదా మేధాసంబంధమైన, లేదా ఆదర్శప్రదమైన ప్రాతిపదికపై లేదా ఈ అన్ని దృక్కోణాల ఆధారంగా పరిశీలించి ఉండవచ్చును. ఈ చిక్కు సమస్యను పరిష్కరించడంలో అదే నిజానికి ఒక ఆధునిక పరిష్కారపద్ధతి కూడా. ఈ దృక్కోణం లోనుంచి చూస్తే దీనికి నిరపేక్షమైన పరిష్కారం లేదని, ఇదే తక్షణ ఆచరణాత్మకమైన పరిష్కారం అని గీత గుర్తించింది. దీనిని అతడు (అర్జునుడు) ఆమోదించే స్థితిలో లేడు. ఆ ఉద్దేశమే లేదు. మరో దృక్పథానికి, మరో సమాధానానికి అది దారి తీస్తుంది. మన సహజమైన అస్తిత్వానికి, మనస్సుకు అతీతంగా, మానసిక, నైతిక సంక్షోభాల నుండి మరో అస్తిత్వ ధర్మతేజస్సుతో ప్రదీపించే మరో చైతన్యసత్వము లోకి, అందువల్ల కర్మాచారణకు సంబంధించిన మరో దృక్పథంలో మనం అధిరోహించడమే గీత చూపిన పరిష్కారం. అక్కడ వ్యక్తిగత కాంక్ష, ఉద్వేగాలు పనిచేయవు. అక్కడ ద్వంద్వాలు రాలి పోతాయి. అక్కడ కర్మాచరణ మనది కాదు. అక్కడ వ్యక్తిగత పాపపుణ్యాలను అధిగమించడం జరుగుతుంది. అక్కడ విశ్వపరివ్యాప్త, అమూర్త, దివ్యపరమాత్మ మన ద్వారా ప్రపంచమంతా తన లక్ష్యాన్ని నెరవేర్చుతూ పోతుంది. మనం ఒక దివ్య, వినూత్న జన్మ ద్వారా ఆ దివ్య అస్తిత్వంలో అస్తిత్వంగా, దివ్యచైతన్యంలో చైతన్యంగా, ఆ మహనీయ శక్తిలో శక్తిగా, ఆ దివ్యానందంలో ఆనందంగా, రూపాంతరం చెందుతాము. మనం ఇంక నిమ్నప్రకృతిలో ఏమాత్రం జీవించబోము. స్వకర్మాచరణ ఉండబోదు. వ్యక్తిగత లక్ష్యం అంటూ ఉండదు. దివ్యకర్మలను మాత్రం నిర్వర్తిస్తాము. మన బాహ్యాప్రకృతి ఉదాసీన ఉపకరణంగా ఉంటుంది. అసలు ఏ స్వీయ లక్ష్యాలుండవు. అది కారణం కాబోదు. లక్ష్యసిద్ధికి మనకు లభించే మహాశక్తి తన కర్మాచరణల ప్రభువు యొక్క సంకల్పం నుండి పొందుతాము.

మన అస్తిత్వ కేంద్రం ఊర్ధ్వభూమికలకు చేరడం, మన అస్తిత్వం, చైతన్యం పూర్తిగా పరివర్తన చెందడం, తత్ఫలితంగా మన ఆత్మలో, మన కర్మల లక్ష్యంలో మార్పు రావడం, బాహ్యా రూపాలలో మన కర్మాచరణ యథాతథంగా ఉండిపోవడం – ఇదే గీత బోధించే కర్మయోగసారం. నీ అస్తిత్వాన్ని మార్చుకో. ఆత్మలో పునర్జన్మించు. ఈ వినూత్న జన్మతో ఆ పరమాత్మ నిర్దేశించిన కార్యాచరణతో ముందుకు పురోగమించు. ఇది గీతా సందేశం. దీనికి మరింత ఆధ్యాత్మిక, ప్రగాఢ ప్రాభవాన్ని జత చేసి, మరోలా చెప్పాలంటే – ఇక్కడ నువ్వు చేయవలసిన కర్మాచరణను అంతర్గత ఆధ్యాత్మిక పునర్జన్మ సాధనగా మలుచుకో. అదే దివ్యజన్మగా పరిగణించు. దివ్యత్వంలోకి ఎదిగిన నీవు ప్రజల్ని నడిపించడానికి భగవంతుని ఉపకరణంగా దివ్యమహానీయ కార్యాలు నిర్వర్తించు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ఆత్మార్పణా భావము

పనిలో సరైన స్ఫూర్తి

కర్మలలో సంపూర్ణమైన ఆత్మార్పణాభావం మొదటి ఆవశ్యకత. మొదట్లో నిరంతరమైన సంకల్పమై, ఆ తర్వాత అది మనిషిలో స్వాభావికంగా స్థిరమైన ఒక అవసరమైపోవాలి. చివరకు స్వయంచాలకంగా సజీవమైన సచైతన్యమైన అలవాటుగా అయిపోయి మనలోనూ, సర్వజగత్తు చర్యలలో, జీవరాసులలోనూ నిగూఢశక్తిగా ఉన్న ఆ దైవానికి తనంతతానుగా సమర్పణాభావంతో పనిచేయడం కావాలి. ఇటువంటి సమర్పణ చేయడానికి జీవితమే ఒక బలిపీఠము. పనులే మన నివేదనలు. మనం ప్రత్యక్షంగా దర్శించలేకపోయినా దాని అనుభూతిని పొందగల ఒక సర్వాతీత విశ్వశక్తి మనం చేసే ఈ కైంకర్యాలకి స్వీకర్తగా

ఉంటుంది. ఈ ఆత్మనివేదనలో రెండు పార్శ్వాలు ఉన్నాయి. కర్మాచరణ, రెండవది – కర్మ ఆచరణలో మానసికస్థితి – కర్మాధీసుని సమర్పనలో నీ దృష్టి, ఆలోచన, అనుభూతి.

*

అనుక్షణం మన సత్వములోని ప్రతి కదలిక నిరవధికంగా ఆ పరమాత్మకు సభక్తికమైన ఆత్మార్పణగా కృతనిశ్చయంతో జరుగుతూనే ఉండాలి. మనం చేసే పనులన్నీ, అవి ఘనతరమైనవీ, అసాధారణమైనవీ, గంభీరమైనటువంటివే కాక అత్యల్పమైనవీ, సర్వసాధారణమైనవీ, తక్కువ ఉపయోగపడేవీ కూడా సమర్పణాదృష్టితోనే చేయాలి. మన వ్యక్తిగత స్వభావము ఒకే చేతనలో అంతర్బాహ్యాచలితచాలనాలకి అంకితం కాబడి, నిరహంకారంగా ఉన్నతంగా ఉండాలి. మనం ఇచ్చే బహుమతి ఎటువంటిదైనా ఎవరికిస్తున్నా కూడా ఇచ్చేటప్పుడు మాత్రం అది అందరిలోనూ ఉన్న భగవంతునికే సమర్పిస్తున్నామన్న చైతన్యంతో ఇవ్వాలి. అతిసాదాసీదాగా ఉండే మన ప్రాపంచిక చర్యలు కూడా ఈ ఉదాత్తతను పొందాలి... భుజించేటప్పుడు ఆ ఆహారం మనలో ఉండే సర్వాంతర్యామి కోసమనీ, ఒక పవిత్ర దేవాలయంలో నివేదన చేస్తున్నామనే చైతన్యం మనలో ఉండాలి కానీ, కేవలం ఒక దేహావసరమనికానీ, మన సంతృప్తికోసమని కానీ తినకూడదు. ఒక గురుతర పరిశ్రమ గానీ, మహోన్నత వ్యవస్థాపనగానీ, ఒక గొప్పశిక్షణగానీ మన కోసమో, లేక ఇతరుల కోసమో లేక ఒక జాతి కోసమో పూనుకొని చేసేటప్పుడు మనమూ, ఇతరులూ అనే భావాన్ని రానీయకుండా దాన్నొక కర్మయజ్ఞంగా అర్పణ చేయాలి. ఆ చేసేదాన్ని సూటిగాగానీ, ఆ కర్తలు ద్వారా కానీ, ఆ పరమేశ్వరునికి సమర్పించాలి. ఆ సర్వాంతర్యామి వీరందరి మరుగునా ఉన్నప్పటికీ మన ఆత్మలో, మన మనస్సులో, మన భావనలో సదా నిలిచే ఉంటాడు. మన ఆకాంక్ష, మన శ్రమ మొదలైనవి ఆ లోకోత్తరుని వల్లనే ఫలిస్తాయనే భావం సర్వదా మనలో ఉంచుకొని మనం చేసే పనులను, వాటి ఫలితాలను ఆయన చేతుల్లో ఉంచాలి. అన్నీ ఆ పరమతత్వంలోనే జరుగుతాయి

కాబట్టి ప్రకృతి మన ఆకాంక్షలను, శ్రమలను తీసుకొని ఆయనకు సమర్పిస్తుంది. మనం నిమిత్తమాత్రంగా ఉండి కేవలం ప్రకృతి నిర్వహించే పనుల్లో కూడా మనం కర్తలము, సాక్షులమై సచైతన్యంగా అధిపతి పరదైవమేననే భావనతోనే ఉండాలి. మన ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసాలు, మన హృదయస్పందనలు కూడా ఆ విశ్వయాగపు సజీవ లయవిన్యాసాలుగా చైతన్యం పొందాలి.

మొదట్లో అటువంటి భక్తి భావన లేకుండా ఇటువంటి క్రమశిక్షణ ప్రారంభమైనప్పటికీ అది తిన్నగా అత్యున్నత భక్తి తత్పరతకే చేరుస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

సర్వసంగపరిత్యాగము

కర్మసుకౌశలం (2)

మన పని ప్రాధమికంగా అజ్ఞానం నుండి యెంత గొప్ప వెలుగులోనికి పయనించగలుగుతామన్న అంశంతో నిర్ణయించబడుతుంది. దానినే మనం కర్తవ్యకర్మగా భావిస్తాం. అది మన కర్తవ్యభావనచేగాని లేక ఇతరుల మంచి కొరకు లేక ప్రపంచం మంచికొరకైన ఆశతోకాని లేదా మన గురువు లేదా సర్వకర్మాధీశుడైన దైవంయొక్క ప్రతినిధి సూచన ద్వారాగాని రూపుదిద్దుకొన్నప్పటికీ, వీటన్నింటి నియమిత సిద్ధాంతం ఒక్కటే. అక్కడ కర్మల పరిత్యాగం యొక్క ప్రాధాన్యత ఉండాలి. కర్మఫలితాలపై కోర్కెను దైవసమర్పణ చెయ్యాలి. కర్మఫలితాలపట్ల మనకుగల సర్వసంగాన్ని పరిత్యజించాలి. కర్మఫలితంపై మనకు ఆసక్తి లేదా సంగం ఉన్నంతవరకు మన త్యాగం దైవానికిగాక మన అహంకారానికి చేసినదే అవుతుంది. మనం మరోవిధంగా ఆ త్యాగాన్ని పవిత్రత్యాగంగా భావిస్తే అది మనల్ని మనమే మోసపుచ్చుకొన్నవాళ్లమవుతాం. అలాంటి పట్ల దైవాన్ని గూర్చిన మన భావన,

మన కర్తవ్యభావన, తోటిమానవాళిపట్ల, ప్రపంచంపట్ల మన భావన, మన గురువుపట్ల మన విధేయతాభావన, – ఇవన్నీ కూడ మన అహంకారతృప్తి కోసమైన మేల్ముసుగే అవుతుంది. ఇంకను అది మన ఇచ్ఛల తృప్తి కొరకైన మారువేషంగా, మన స్వభావం నుండి మన కోర్కెలను సమూలంగా నిర్మూలిస్తున్నామనుకొంటున్న కృత్రిమ రక్షణగానే అవుతుంది. అంతేగాని అది యదార్ధ సర్వసంగపరిత్యాగం మాత్రం కానేరదు.

ఇలాంటి కోర్కె, ఇలాంటి అహంకారం మనకు శత్రువు. ఈ శత్రువు పట్ల మనం నిరంతరం కంటికునుకు లేకుండా మిక్కిలి మెలకువ వహించాలి. ఈ అహంకారం యొక్క అన్ని విధాలైన మేల్ముసుగులను జాగ్రత్తగా కనిపెడుతూ ఉండాలి. దాని ప్రభావానికి లోనుగాకుండ దాన్ని తరుమగొడుతూ ఉండాలి. ఈ సందర్భంగా *"కర్మణ్యేనాధికారస్తే, మా ఫలేషు కదాచన"* అన్న గీతా వాక్యం చిరస్మరణీయమైనది. కర్మఫలం సర్వకర్మాధీశ్వరుడైన దైవానికి చెందుతుంది. మన పని, భగవంతునికి నివేదించుట కొరకై సకల కర్మలను మెలకువతో, కుశలతతో విజయవంతంగా నిర్వహించడమే. ఫలాపేక్ష త్యజించిన తర్వాత మనం కర్మల పట్ల సంగాన్ని కూడ త్యజించాలి. ఏ క్షణంలోనైనా అవసరమైతే కర్మను మార్చడానికి సిద్ధపడి ఉండాలి లేదా దైవనిర్దేశితమైతే సకల కర్మలను పరిత్యజించగలగాలి. అలా కానిచో, మనం కర్మలను దైవం కోసంగాక మన తృప్తికోసం ఆనందం కోసం చేసినట్లే అవుతుంది. లేదా అది చలించే ప్రకృతికి అవసరమైన కర్మ కోసం లేదా మన స్వభావ సంతృప్తి కోసం చేసినట్లవుతుంది. ఇవన్నీ కూడా అంహాకారస్థానములు, దానికి శరణాలయములు. మన సాధారణ జీవితానికి అవి యెంతో అవసరములైనను, ఆధ్యాత్మిక చేతనాభివృద్ధిలో అవన్నీ తొలగించబడక తప్పదు. వాటి స్థానంలో దైవాన్ని ప్రతిష్ఠించాలి. అపుడు ఆనందం, దివ్యానందం, ప్రాణికపరమైన ఆనందాన్ని, తృప్తిని పారద్రోలుతాయి. అంత మనోగతవాసనలు అవసరములు కాబడవు. వాటి బదులుగా స్వతంత్ర ఆత్మయొక్క శక్తివంతమైన సత్యం

ద్వారా దైవసంకల్పం నెరవేరుతుంది. చివరగా హృదయంలో కర్మ ఫలం పట్ల, కర్మపట్ల సంగం తొలగిపోగా, మనమే కర్మలకు కర్తలమన్న బంధం సహా తొలగిపోగా, దైవశక్తియే మన లోపల సత్యమైన ఏకైక కర్తగా పనిచేస్తున్న అనుభూతిని మనం పొందాలి.

మూలము: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: బి. నరసింహయ్య

అహంకార నిర్మూలన

కోర్కె నిర్మూలనకి పడే శ్రమకి ముందు సంపూర్ణ సమగ్రత, సాఫల్యంతో ఆత్మసమత్వ విజయం సాధించగలగాలి. అదే ఆధ్యాత్మిక స్పందనకి కీలకమైన పూర్తి మలుపు కావాలి. అది అహంకార ప్రవృత్తి నిర్మూలనకి దారి తీస్తుంది. ఈ మార్పుకి అతి ముఖ్యమైన అంశం సాధకుడి కర్మకి సంబంధించిన అహంకార పరిత్యాగం. ఫలితాన్ని, ఫలితం మీద ఆశని విడిచిపెట్టడం త్యాగానికి పరాకాష్టగా భావించడం రాజసికమైన కోరిక. ఇంకా మనలో అహం మిగిలే ఉందనడానికి నిదర్శనం. మనమే ఇదంతా చేస్తున్నామన్న అహంకారం. మన ద్వారా మనమే దాతలం అనే భావన. ఇప్పటికీ అది 'నేను' చేసిన నిర్ణయం అని నిర్ధారించడం, ఇంకా 'నేను' సత్ఫలితానికి కాని దుష్ఫలితానికి కాని బాధ్యత వహించడం. ఈ వేర్పాటు ధోరణితో వున్న అహంకార ప్రవృత్తిని సమూలంగా కూకటివేళ్ళతో పెకలించివెయ్యడం యోగసాధనకి అత్యవసరం. ఎక్కడైనా, ఏ మూలైనా కాస్త మిగిలుంటే అది తనని తానే గుర్తించి తనంతట తానే శుద్ధచైతన్యదర్శనం లేదా నిర్మాణం జరిగిన మరుక్షణం మాయమయిపోతుంది. ఆ శుద్ధచైతన్యకేంద్రం దేదీప్యమానమైన తేజోమూర్తి. పరిశుద్ధమైన మార్గం తన ఉనికిని సూచించే సాధనం. విశ్వశక్తికి, వ్యక్తిత్వవికాసానికి ఒక ఆధారం. అది క్రమంగా మనలో ఉండే అసలు వ్యక్తిని బయటపెడుతుంది. అదే మన ఆంతర్యంలో ఉండే శాశ్వత జీవాత్మ.

అమృతత్వ పరమాత్మ. అది దివ్యశక్తిలో ఒక భాగము. అత్యంత శక్తివంతమైనది.

ఒక పని ప్రేరణలో, పనిచేస్తున్న క్షణంలో మొత్తంగా అన్ని స్థాయిలలో సాధకుడి ఆలోచనలోగాని, అనుభూతిలోగాని, చూసే దృష్టిలోగాని వాస్తవంగా, గాఢంగా నమ్మవలసినది పరమాత్మే తన ద్వారా ఆ పని చేస్తున్నాడని. సాధకుడెపుడూ ఆ దివ్యశక్తి స్పృహాలోనే ఉండాలి. ఆ సన్నిధిని అనుభూతిలో పొందాలి. భగవదేచ్ఛ తన స్వభావం ద్వారా పనిచేస్తున్నదనుకోవాలి. ఈ సందర్భంలోనే తనకి తెలియకుండానే తనలో ఉన్న అహంకారం తనని సంశయంలో పడేస్తుంది. లేదా పరమాత్మ వెనుక పొంచి వున్న క్షుద్రశక్తులు భగవదాదేశంగా భ్రమింపజేసి, ఆ స్థానంలో తమ కోరికలు ప్రవేశపెడతాయి. సాధకుడు సర్వసాధారణంగా ఇటువంటి క్షుద్రశక్తుల మాయలో పడవచ్చు. దాని వలన అంత వరకూ నమ్ముతూవచ్చిన సమర్పణభావం, అతిశయించిన, అదుపు తప్పిన కోరికలతో తన ఆత్మసంకల్పం, కోరికలు, లాలస మొద లైనవాటితో కలిసి వికృతరూపం దాలుస్తుంది. అది ఒక నెపంగా మిగిలిపోతుంది. ఆ సమయంలో ఒక మహత్తర చిత్తశుద్ధి చైతన్యం మీద పనిచేయించడమే కాదు. గుప్తస్పందనలతో నిండిన మన అవచేతన భాగం ప్రభావితం కావాలి. అవచేతన ప్రాణిక స్వభా వంలో ఒక భ్రష్టవైద్యుడు, నటుడు పొంచివున్నారని ప్రత్యేకంగా గుర్తించాలి. కోరికని నిరాకరించడంలో సాధకుడు అగ్రస్థానంలో ఉండాలి. ప్రప్రథమంగా అధిగమించవలసినదదే. అతడు అంత రాత్మ వైపు సూటిగా, దృఢంగా దృష్టి నిలపాలి. అన్ని పనులు, ఆ పనుల బరువుబాధ్యతలు దైవపరం చేయాలి. ప్రతి క్షణం, మోసం, అహంకారంపై అప్రమత్తమైన దృష్టితో ముందుకు సాగాలి. తప్పుదోవ పట్టించడానికి చీకటిలో పొంచివున్న శక్తులు ఎప్పటి కప్పుడు తమకి తామే దివ్యతేజస్సు, దివ్యమార్గం చూపే మార్గద ర్శకులుగా నటిస్తూ, దైవరూపాలుగా కపటవేషాలతో మోసగి స్తాయి. సాధకుడు అంతరాత్మని కనుగొనే సమయంలో ఇవన్నీ ఎదుర్కొనవలసి ఉంటుంది.

సాధకుడిలో అహం మాయమయినా, దాని స్థానంలో దానికి సంబంధించిన మరొక సాధనం మారువేషంలో ప్రవేశించి కొనసాగుతుంది. ప్రాపంచిక జీవితమంతా ఈ రకమైన అహంకార పూరిత సంఘటనలతోనే నిండి ఉంటుంది. మిగిలినవాటి కంటె ఇవే అత్యధికంగా, అతి విస్తృతంగా ఉంటాయి.

మన స్వభావం నిమ్నస్థాయిలో లేదా రాజసిక, సాత్విక స్పందనలతో నిండినవాటితోకాక, విశ్వశక్తి నిలయం కావాలి. సార్వత్రిక సంకల్పాన్ని మన్నించి అది నిర్నిబంధజ్ఞానదీప్తితో నిండాలి. మనలోగల దైవాంశ గొప్పతనంయొక్క చైతన్యస్పృహ పూర్తిగా మనలో ఉన్నా, ఏ రకమైన అహంకారం భగవత్పరికరమైన మన దృక్పథంలో తలెత్తకూడదు. తెలిసినా, తెలియకపోయినా ప్రతి వ్యక్తి సార్వత్రికశక్తి యొక్క పరికరమే. దివ్యాంశతో నిండిన మన ఆంతర్య సన్నిధి వేరుగా ఉందని ఒక పనికి, మరొక పనికి ఒక సాధనంగా ఒకసారి పనిచెయ్యడం మరొక సాధనంగా మరొకసారి పనిచెయ్యడంలాంటి తేడాలు అక్కడ ఉండవు. ఉండకూడదు. అలా ఉందనుకోడం అహంకారం, గర్వంతో కూడిన నిర్ణయం. జ్ఞానానికి, అజ్ఞానికీ మధ్య తేడా భగవత్కృపే. దివ్యశక్తి ఊపిరి యెక్కడ సోకుతుందో అక్కడ ఆ వాక్కు లేదా శక్తి తన చిట్టాలో చేర్చబడుతుంది. ఇవాళ ఒకటి రేపు మరొకటి. కుమ్మరి ఒక కుండకంటె మరొక కుండ చక్కటి నెపుణ్యంతో చేసేడంటే ఆ గొప్పతనం కుండని తయారుచేసిన కుమ్మరిదే కాని కుండది కాదు. ఇది *'నా గొప్పతనం'* అన్న ఆలోచన మన మనసులోకి రాకూడదు. భగవంతుడు తన శక్తిని నాలో ప్రవేశపెట్టాడు అనుకోవాలి. పరమాత్మ ఇచ్చే మనిషి బుద్ధిలోను, శరీరంలోను పనిచేస్తుంది. మనుషులందరిలోను, జంతువుల్లోను, మొక్కల్లోను పనిచేస్తుంది. అంతేకాదు. జీవనిర్జీవ పదార్థాలన్నిటిలోను ఉన్న ఆత్మ ఒక్కటే. విశ్వమంతటా పరమాత్మ ప్రక్రియాసాధనమే పని చేస్తున్నది అనే పరిజ్ఞానం క్రమంగా స్వయంవ్యక్తమవుతుంది. అదే మన మొత్తం అనుభవంగా మారినట్టయితే, మన రాజసిక అహంకారాన్ని తొలగించుకోడానికి

సహాయపడుతుంది. దానితోపాటు సాత్వికాహంకార ప్రవృత్తి కూడా మన స్వభావం నుంచి నిష్క్రమించడం మొదలవుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావానువాదం: యన్. విజయలక్ష్మి

దివ్యపరిపూర్ణతయే లక్ష్యం కావలె

పనిలో సరియైన తీరు (5)

సాధనంగా ఉన్న అహంకారాన్ని దైవీశక్తికి సమర్పణ చేశాక ఇంతకంటె మరొక గొప్ప అడుగు వెయ్యవలసి యున్నది. ఈ దిగువ ప్రకృతికి అతీతంగా ఉన్న ఆమె బలంయొక్క సత్యం లోని దైవీశక్తికి మనం తెరచుకొని యునప్పుడే మనం ఆమె యొక్క శక్తిజ్ఞానములకు సమగ్రమైన సాధనములు కాగలము. ముక్తి మాత్రమేకాక పరిపూర్ణత కూడా దివ్యమైన కర్మయోగానికి లక్ష్యము కావలె. ఆ దైవం మన ప్రకృతి ద్వారా దాని నైజానికి అనుగుణంగా పనిచేస్తుంది. మన స్వభావం అపరిపూర్ణంగా ఉంటే పని కూడా అపరిపూర్ణంగాను, కలగాపులగంగాను, అయోగ్యం గాను ఉంటుంది. పెద్ద పెద్ద దోషాలతో, అసత్యాలతో, నైతికబల హీనతలతో, పెడదారి పట్టించే ప్రభావాలతో అది చెడగొట్టబ డనూవచ్చు. అయినా అప్పుడు కూడా దైవకార్యం మనలో జరు గుతూనే ఉంటుంది. అయితే అది మన బలహీనతల ననుసరిం చియేకాని దాని మూలస్థానంయొక్క బలస్వచ్ఛతల ననుసరించి కాదు. నిశ్చలమైన పరమాత్మతత్త్వమేకాక, దైవీప్రకృతిలోని గతు లను కూడ మనం దైవసాక్షాత్కారానికి లక్ష్యంగా చేసుకుంటాం. ఆ దైవంయొక్క సన్నిధిని శక్తిని మనం వేసే ప్రతి అడుగులోను, గమనంలోను, మన కార్యాచరణల రూపులోను, మన అభీష్టం యొక్క ప్రతి మలుపులోను, ప్రతి ఆలోచనలోను, అనుభూతి లోను, మానసిక ప్రేరణలోను కూడా అనుభవించేవరకు మొత్తం మీద ఇదేమీ కుదరదు. అజ్ఞాన ప్రకృతి నైజంలో కూడా ఒక

విధంగా దీని అనుభవాన్ని నిస్సంశయంగా పొందవచ్చు. అయితే అది ప్రచ్ఛన్నంగా ఉన్న దివ్యశక్తి, దివ్యసన్నిధి, తగ్గినది, హీనాకృతి కలది. మనకంటె ఇంతకంటె అధికమైన అపేక్ష. మన నైజం దివ్యసత్యంలోని దివ్యశక్తి కావలె. దివ్యప్రకాశంలో, నిత్యమైన ఆత్మసాక్షియైన దైవేచ్ఛలో, శాశ్వతమైన దివ్యజ్ఞానంయొక్క విశాలత్వంలో దైవం యొక్క శక్తిగా మన నైజం కావలె.

అహంకారంయొక్క ముసుగును తొలగించాక, దివ్యప్రకృతి మరియు ఆమె మనః ప్రాణశరీరాలను పాలించే అల్పత్వరీతుల ముసుగును తొలగించాక... ఇంక ఎంతమాత్రం మనం సేవించేది అహంకారం కాని, అహంకారబలంకాని కాదు. దివ్యుడైన లోకేశ్వరునికి, ఆయన యొక్క పరిణామప్రేరణకి మనం విధేయులం. సంస్కృత శ్లోకం చెప్పినట్లు మనం వేసే ప్రతి అడుగులో "*నా హృదయవాసియైన నీవు నన్ను ఏమి ఆదేశిస్తావో ఓ దివ్యప్రభూ నేనలాగే చేస్తాను*" అని మనం అంటాం. అయినప్పటికి ఈ చర్య ఇంకా రెండు వేర్వేరు రకాలుగా ఉండవచ్చు. ఒకటి ప్రకాశవంతమైనది మాత్రమే. వేరొకటి పరివర్తన పొంది గొప్పదైన అద్భుతప్రకృతి లోనికి ఉద్ధరించబడినది. మనం మన స్వభావం సమర్థిస్తూ ఉన్న, అనుసరిస్తూ ఉన్న పద్ధతిలోనే ఉంటూ ఉండవచ్చు. అప్పుడు ఆమె వలనగాని ఆమె అహంభావమాయాజాలం వలనగాని మనం "*యంత్రం మీద కూర్చోబెట్టి త్రిప్పబడినట్లు*" గా జరుగుతుంది. అయితే ఇప్పుడో దానిబిసయొక్క సంపూర్ణమైన అవగాహన కలుగుతుంది. దానియొక్క ఉపయోగము ఆ దివ్యకర్మాధికారియొక్క లోకోద్ధరణకే జరుగుతోందని అర్థమవుతుంది. ఆయనే వెనుకనున్నట్లూ మనకు అనుభవం కలుగుతుంది. ఆధ్యాత్మీకరించబడిన మనస్సు స్థాయిలలో పెక్కుమంది దివ్యయోగులు ఇంతవరకు చేరేరన్నది వాస్తవమే. అయితే అది సర్వత్రా అలాగే ఉండనవసరం లేదు. ఏమంటే అంతకంటె గొప్పదైన అతిమానసికత సంభవమే. ఆధ్యాత్మీకరించబడిన మనస్సును దాటి పైకి పోవడం సాధ్యమే. పరమోచ్ఛ దివ్యమాత యొక్క మౌలికమైన దివ్యసత్యసత్వ సజీవ సన్నిధిలో స్వతఃగా పనిచేయడం సాధ్యమే.

మన కదలిక ఆమె కదలికతో నొకటియై దానితో కలిసిపోడం, మన ఇచ్ఛ ఆమె ఇచ్ఛతో మమేకమవడం, మన శక్తి ఆమె శక్తిలో విముక్తమవడం, ఆ దైవం పరమోచ్ఛ దివ్యజ్ఞానశక్తిగా అవతరించి మనలో పనిచేస్తూన్నట్లుండడం మనకు అనుభవమవుతుంది. రూపాంతరీకరించబడిన మనఃప్రాణశరీరాలు వాటిని మించియున్న పరమోచ్ఛదివ్యప్రకాశబలాల వాహికలు మాత్రమేనని మనకు గ్రహింపు కలుగుతుంది. తన జ్ఞానం సంపూర్ణము, విశ్వాతీతము కావున తాము వేసే అడుగు తడబడదు. ఈ దివ్యబలప్రకాశాలకు మనం కేవలం గ్రహీతలు, వాహికలు, సాధనాలు మాత్రమే కాక అత్యుత్తమంగా ఉద్ధరింపబడిన స్థిరమైన అనుభవంలో మనం అంతర్భాగమవుతాం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: వై.యస్.వి,.యస్. మూర్తి

పనులయొక్క ఎంపిక

ఆచరణాత్మక మార్గదర్శకత్వం (1)

ప్రతి వ్యక్తి తన ఆకాంక్షను, చైతన్యాన్ని, లోతైన విషయ పరిజ్ఞానాన్ని వృద్ధిచేసుకొనగల కార్యరంగాలను ఎన్నుకొనాలి. దీనికి విరుద్ధంగా అతనిని యాంత్రికపరచే మరియు మరల మరల అతనిని పూర్తిగా భౌతికవిషయాలతో అనుబంధాన్ని పెంచే విధంగా ఉండకూడదు.

దీనిని ఒక సాధారణ నియమం చేయడం అసాధ్యం....

వాస్తవానికి, పనికంటె పనిని ఏ విధంగా నిర్వహించామన్నది ముఖ్యం.

ఉదాహరణకు – నీవు గది నేలను తుడుస్తూ, ఆ గది లోని దుమ్మును దులుపుతూ శుభ్రపరచడము వంటి అతి మామూలు పనిని తీసుకుంటే – ఆ పనిని, పరిపూర్ణత కోసం,

పురోగతి కోసం, నీవు నిర్దుష్టమైన భావనతో చేసినట్లైన, అది నిన్ను, గంభీరమైన చైతన్యదిశగా నడిపిస్తుంది. కాని ఉన్నత తర గతికి చెందిన విజ్ఞానశాస్త్ర అధ్యయనము, వాఙ్మయము, సాహిత్యము, కళాత్మకమైన పనులను కీర్తి నార్జించుటకు, అహంను తృప్తిపరచుటకు లేదా ధనార్జనకు, ఫలాపేక్షకు చేసినట్లైన అది నీ ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధికి తోడ్పడదు. ఇది ఒక శ్రేణికి సంబంధించినది. ఇది బాహ్యాప్రకృతికి చెందిన వాస్తవము కంటే అంతరంగవైఖరి మీద ఆధారపడి ఉంది. కాని ఈ విభజన సమస్త విషయాలకూ వర్తింపచేయవచ్చు.

నిజానికి వేరొక విధమైన పని కూడా ఉంది. కేవలం ఆర్థిక పరిపుష్టికి, వ్యక్తిగత కారణాలతో కూడిన వేరొక విధమైన కృషి. కేవలం బ్రతకటానికి చేసేది. ఈ వైఖరి తడిసిన కట్టెలకు అగ్గిముట్టించినపుడు ఏ విధముగా మంట పైకి లేవదో సరిగ్గా అటువంటిదే అంటారు శ్రీఅరవిందులు. ఇది భారంగా, నిరుత్సాహంగా, నిస్తేజంగా ఉంటుంది. మనము మాత్రమే నిర్వహించవలసిన కార్యము, ఆక్రమించవలసిన స్థానము, నెరవేర్చవలసిన కార్యభారము మనకు ఉంటాయి. కాని పని అంతరంగసత్వము యొక్క బాహ్యావ్యక్తీకరణ. దాని నిర్దుష్ట రూపముపట్ల మనము ఎప్పుడు చైతన్యవంతమవుతామంటే, అంతరంగ లోతులలో మనము చైతన్యవంతులమైనపుడే.

అన్నిటికన్నా ప్రధానం – మనం ఏ పని చేసినా, మన పంతం నెగ్గించుకోవాలని చేయకూడదు. కీర్తిప్రతిష్ఠలకు బంధితులమైనా, సంకుచిత, ఆధిపత్యభావాలను కలిగివున్నా వాటికి మనము మనపై అధికారము ఇచ్చినవారమవుతాము. స్వాతిశయం కోసం మనము ఏమి కామో అదే మనము కావాలనే తాపత్రయం సులువుగా కలుగుతుంది. ఇది మన అంతరంగ ఆదర్శాన్ని అస్పష్టపరుస్తుంది.

పరోక్షముగా లేక, బహిరంగంగా నేను గొప్ప వ్యక్తిని కావాలి అని, ఏ వృత్తివ్యాపారాలు నన్ను గొప్ప వ్యక్తిని చేస్తాయి అని మనము ఎప్పుడూ తలచకూడదు. దానికి బదులుగా, నిస్సం

దేహముగా ఇతరలుకంటె నేను తప్పక శ్రేష్ఠతరముగా పనిచేయగలను అని భావించాలి.

ఒక్కటే అయిన దివ్యశక్తి యొక్క అభివ్యక్తముతో అనేకము అయిన మనమందరము వ్యక్తిగతముగా ప్రత్యేక ఆకృతులను సంతరించుకున్నాము. అందరిలో నున్నది ఆ దివ్యశక్తేనని మనము తప్పక అనుకోవాలి.

వినయవిధేయతలు కలిగి ఉన్నా, నన్ను నేను తప్పక దైవానికి సమర్పించుకోవాలి అనే భావాన్ని తెలుసుకొనుటకు, మన ఇష్టాలను, అభిప్రాయాలను, ఎంపికలను, గర్వముతో అతి వినయముతో కాక – వాటిని సహజసుందరంగా పుష్పాలు సువాసనలు వెదజల్లినట్లుగా – అలా తప్పక మరొకలా చేయలేమన్నట్లు చేయాలి

మన అహంకారపూరిత కోరికలను, వ్యక్తిగత, స్వార్థపూరిత కామనలను అంతరంగానికి సమర్పించినట్లైన, ఈ ఆకాంక్ష అభివృద్ధిపర్చే సజీవవిశ్వశక్తులతో మనలను అనుసంధానపరచుటకు వీలుకలిగిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: త్రివేణి

పని చాకచక్యంగా, త్వరగా ఎలా చేయాలి?

చాలా ఆసక్తికరమైన విషయం ఇది. ఏదో ఒకనాడు దీనిని గురించి వివరంగా మీతో ముచ్చటించాలనుకున్నాను. హడావిడిగా ఉన్నపుడు, మనుష్యులు పనిని అసంపూర్ణంగానో, అధ్వాన్నంగానో చేసేస్తారు. అయితే దీనికి మరో మార్గం ఉంది. అదే ... ఏకాగ్రతను తీవ్రతరం చేయటం. అది చేస్తే నీకు సగం సమయం కలిసొస్తుంది – అది స్వల్పకాలంలో చేయవల్సినదే అయినదే కావచ్చు. ఒక మామూలు ఉదాహరణ. స్నానం చేయటం, దుస్తులు ధరించడం. ఇందుకు పట్టే సమయం మనిషికి మనిషికి

మారుతుంది; కదా! అయితే – మాటకి – ఒక అరగంట పడు తుందనుకుందాం – నిదానంగా చేస్తే. అదే నీవు హడావిడిగా చేస్తే – నువ్వు సరిగ్గా స్నానం చేయకపోవటమో లేదా చక్కగా బట్టలు ధరించకపోవటమో – రెండింటిలో ఏదో ఒకటి జరుగుతుంది. పోతే మరొక మార్గం ఉంది – మనసును, శక్తిని లగ్నం చేయటం, పనిచేసేటపడు మరొక ఆలోచన లేకుండా ఉండటం. నీ కదలికలు సక్రమంగా, సరిగ్గా ఉంచటం. ఇదొక అనుభవం. చేసి చూడవల్సినదే. దృఢంగా చెప్పగలను. ఇంతకు ముందు అరగంటలో చేసే పని పదిహేను నిమిషాలలో చేయగలుగుతావు. అంతకన్నా బాగా చేస్తావు – ఏదీ కూడా మర్చిపోవు. కేవలం ఏకాగ్రతవల్లే ఇది.

"ఓ! ఏ పనైనా బాగా చేయాలంటే, సమయం ఉండాలి" అని చెప్పేవాళ్లకిది సరైన సమాధానం. వాళ్లు అనే దాంట్లో నిజం లేదు. నీవేది చెయ్యి – చదువు, ఆట, పని – ఒకటే పరిష్కారం. ఏకాగ్రతాశక్తిని పెంపొందించుకోవటమే. ఈ ఏకాగ్రతను నీవు వశం చేసుకున్నపుడు శ్రమ అనేది ఇక ఉండదు. సహజంగానే మొదట్లో కొంత ఉద్రేకం కలిగిస్తుంది ఇది. అలవాటుపడితే ఆ ఉద్రేకం సడలుతుంది. నీకు అలసట కలిగించేది, ఏకాగ్రత వలన కాక, చేసే పనిలో దృష్టి ఉంచకుండా, వేర్వేరు విషయాలపై మరలినపుడే – అని నీకు తెలిసొచ్చే క్షణం వస్తుంది. ఈ విధంగా నీ పురోగమనానికి కర్మను ఒక సాధనంగా వినియోగపర్చుకోగల్గుతావు. అలా లేకుంటే నీకు 'పని' అంటే అనాసక్తంగా జరిపేది అనే అస్పష్టభావన కలిగి ఉంటావు. అనాసక్తతని ఉదాసీనతగా పొరబడే గొప్ప ప్రమాదం ఉంది ఇక్కడ.

*

నీవు ఏదైనాకాని, ఏ పనైనాకాని – అడే ఒక ఆట, రచన, పెయింటింగు, సంగీతం, పరుగుపందెం – ఏదైనాసరే నీవు సక్రమంగా చేయాలనుకున్నపుడు చేసే పనితో మమేకం కావాలి. నిన్ను నీవు గమనించుకుంటూ ఉండే అల్పమైన వ్యక్తిగా ఉండకూడదు. పనిచేస్తూ తనను తాను పరిశీలించుకుంటూ కనుక

ఉంటే, నీవు నీ అహంతో తోడుదొంగవు అవుతావు. తనంతట తానుగా తానుచేసే పనే, తానైయితే (తాదాత్మ్యత) అది గొప్ప పురోగతి. కనీసం స్వల్పవివరాలలో కూడా ఇది తెలుసుకోవాలి. ఒక తమాషా అయిన దృష్టాంతం తీసుకో. ఒక సీసాలోని ద్రవాన్ని మరొక సీసాలోనికి నింపాలనుకుంటావు. ఏకాగ్రత పాటించు. ఇది ఒక క్రమశిక్షణగా, శారీరకవ్యాయామంగా ప్రయత్నించు. నింపే సీసా, నింపబడే సీసా, నింపే కార్యము, ఈ ప్రక్రియ సర్వమూ నీవే అయినపుడు అంతా సక్రమంగా సాగుతుంది. దుర దృష్టవశాత్తూ, "ఆహా! బాగానే జరుగుతోంది. సక్రమంగానే నిర్వ హిస్తున్నాను" అని ఏదో క్షణంలో అనుకున్నావనుకో, మరుక్ష ణంలో అది తొణుకుతుంది. దేనికైన ఇలానే జరుగుతుంది. అందుకే చేసే పని మంచిక్రమశిక్షణకి మార్గమవుతుంది. నీవు సక్రమంగా పనిచేయాలనుకుంటే, పనితో తాదాత్మ్యం పొందాలి. పని నుంచి వేరై ఉండకూడదు. అలా ఉంటే ఎప్పుడూ బాగా చేయలేవు. వేరే వ్యక్తియొక్క పనిచేస్తున్నట్లుగా కనుక నీవు ఉంటే, దానికి తోడు, పనిలో నీ ఆలోచన్లు చక్కర్లు కొడుతుంటే, ఆ పని ధ్వంసం కావటం నిశ్చయం. గాజుసామాను అయితే పగు లుతుంది. వండుతున్న వంట మాడిపోతుంది. ఆటలో బంతులు నీకు అందవు. ఇలాంటి సందర్భాలలోనే పని గొప్ప క్రమశిక్షణ అవుతుంది నీకు. నీవు సక్రమంగా పనిచేయాలనుకుంటే మరి ఇదే దారి.

ఉదాహరణకి ఒక రచయితని తీసుకో – రచన చేసేట పుడు రచయిత ఎంతసేపూ తనను గురించే తాను తలుచుకుంటూ ఉంటే ఆ రచన ఎంత అధ్వాన్నంగా ఉంటుందో వేరే చెప్పన క్కర్లేదు. అల్పమైన వ్యక్తిత్వపు వాసనలతో ఆ రచన నిండి ఉంటుంది. దానికి విలువ ఉండదు. చిత్రం గీసే చిత్రకారుడు పాపం తన్ను తాను పరిశీలించుకుంటూ ఉంటే, ఆ చిత్రం చిత్ర కారుని వ్యక్తిత్వప్రతిరూపకల్పనగా ముందుకు వస్తుంది. అది సజీవంగా ఉండదు. శక్తివంతంగా ఉండదు. సుందరంగా ఉండదు. కాని అలా కాక తన చిత్రలేఖనంలో తాదాత్మ్యతాభావం పొంది

తానే చిత్రం, చిత్రకారుడు, బ్రష్, రంగు, పటం సర్వమూ తానే అయి ఉన్నప్పుడు – ఆ చిత్రం జీవకళతో ఉట్టిపడుతుంది. అదొక అపూరూపకళాఖండమవుతుంది.

ఆత్మన్యూనతాభావం, అల్పత్వం, బలహీనత, పరిమితత్వం – ఈ భావాలెప్పుడూ అల్పాతిఅల్పమైన అహం చట్రంలో బిగుసుకునిపోయి ఉన్నందువల్ల, కలుగుతాయి. వ్యక్తి విశాలమవాలి. లోకవాటాలు తెరవబడాలి. నీవు చేసే పనిమీద ఏకాగ్రత వహించాలేకాని నీ వక్తిత్వం మీద కాదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

నాకిది కావాలని అనుకోకు

నాకిది కావాలని అనుకోకుండా ఉండటం, నిష్కామంగా పనులు చేయుటం చాలా కష్టం. ఈ కష్టమే సత్యచేతనను, ఆత్మసంయమనాన్ని అభివృద్ధిపర్చుకోవటానికి మౌలికమైన ఇబ్బంది. ఈ పరిజ్ఞానంతో కర్మలను ఎంపిక చేసుకోవటం, వాస్తవాన్ని గ్రహించి ఆచరణలో చూపించటమే జరగాలి. ఆ విధంగా ప్రతి విషయాన్ని, చర్యని, వ్యక్తిని, పరిస్థితిని నిష్పక్షపాతంగా ఎంపికచేయటం సాధారణ మానవజీవునికి కష్టతరమైనది. అయినా కూడా, ఆకర్షణలకి, ఇష్టాలకి అతీతంగా దివ్యసత్యమార్గదర్శకత్వంలో మాత్రమే పనిచేసేటట్లు తప్పనిసరిగా చూచుకోవాలి. దివ్యసత్వము ప్రాతిపదికగా అవసరమైన కర్మను ఎన్నుకొని నిష్కామంగా నిర్వర్తించాలి.

నీవు శ్రద్ధగా కనుక గమనిస్తే ఒక చర్య తీసుకునే ముందు నిన్ను ముందుకు ప్రచోదించే అంతర్ప్రేరణ ఏదో నీకు కావలసి ఉంటుందని తెలుసుకుంటావు. సామాన్యమానవునిలో కోరిక ప్రచోదనగా పనిచేస్తుంది. ఈ కోరిక స్థానంలో మనకలేని స్పష్ట

మైన నిరంతర దివ్యసత్యదృష్టి – vision of the Truth ప్రతిష్ఠింపబడాలి.

ఏదైనా ఒక విషయం మీద నీవు కోరిక, మొగ్గు, మోజు, ఇష్టం పెంచుకున్నట్లైతే ఇవన్నీ దివ్యసత్యమును కప్పిపుచ్చి నీకు కనపడనీయవు. అందుచేత మొట్టమొదటగా నీవు చేయవలసినది నీ చైతన్యచలితచాలనాలను నీ స్వాధీనంలో ఉంచుకొని, నిర్దేశించి, క్రమబద్ధీకరించుకోవాలి. మార్చలేని వాటిని పూర్తిగా వైదొలగించాలి. ఈ దివ్యసత్యము పరిపూర్ణంగాను, శాశ్వతంగాను వ్యక్తీకరింపబడేవరకు ఈ ప్రక్రియ జరగాలి.

నీకు ఆవశ్యకమైనది నిరంతరాయంగా జ్వలించే ఆకాంక్ష. ఒక కోరిక, ఆకర్షణ, మోజు నీలో మొలకెత్తిన ప్రతిసారీ దానిని ఆ మంటకి ఆహుతి చేయాలి. ఈ పని క్రమం తప్పకుండా చేస్తూంటే, నీ సాధారణ చేతనలో సత్యచేతన చిరుకిరణోదయాన్ని దర్శిస్తావు. మొదట ఇది నీ ఇష్టాల, మోహాల, ఆకర్షణల కోలాహలం వెనుక ఎక్కడో దూరంగా మందకొడిగా ఉంటుంది. అయితే నువ్వు వీటినన్నిటినీ అధిగమించి చాటున ఉన్న నిశ్చల, నిశ్శబ్ద, ప్రశాంత, సత్యచేతనను కనుగొనాలి.

విమర్శించటం ఆపి, విజ్ఞానం తన స్వంతం అనుకుని ముందుకు సాగే మనసు నిశ్శబ్దమైనపుడు జీవితసమస్యకి పరిష్కారం మొదలవుతుంది. విమర్శించటం తప్పనిసరిగా నిగ్రహించుకోవాలి. కార్యాచరణకు మాత్రమే మనసు ఉపకరణం. సత్యజ్ఞానానికి కాదు. సత్యజ్ఞానం వేరేచోటు నుంచి వస్తుంది.

విమర్శించటం మానుకుంటే, దివ్యసత్యమును గురించిన సమ్యగవగాహన మరింతగా లభ్యమవుతుంది. ప్రపంచంలో దైన్యస్థితి చాలావరకు అదృశ్యమవుతుంది.

*

ఏదైనా ఒక పని వికృతమై పాడయ్యేది దాని పరిణామాలపట్ల కలిగే ఆందోళనవల్ల. పరిపూర్ణయుక్తాయుక్తజ్ఞానం కావాలంటే, నిష్కామంగా కర్మలు చేయటం ఎలాగో తెలుసుకోవటం తప్పనిసరి. అలా చేయగలిగేది వేయిమందిలో ఏ ఒక్కరో మాత్రమే.

ఫలితం గురించి, ఫలితం పొందాలని ఆందోళనే – అందరికీ. (కర్మ) ఫలం గురించి నీవు ఆందోళనపడకూడదు. చేయవలసినది చెయ్యి – అది నీవు తప్పక చేయవలసినదే కాబట్టి. "ఇది నాచే చేయబడవలసినది కాబట్టి చేస్తున్నాను. ఫలితం నాకు అనవసరం – అని నీకు నీవు చెప్పుకో.

స్పష్టంగా ఇదీ ఆదర్శం. నీవు ఈ ఆదర్శాన్నందుకునే దాకా నీ కర్మలు కలగాపులగంగానే ఉంటాయి. నీవు చేయవలసిన కర్మ నీవు చేయాలి – అనే నియమం నీవు తప్పక పాటించాలి. చేయబడవలసినదీ మరి అదే – మరొకటి కాదు – అనేది దివ్యసత్యప్రచోదనతో నీవు కర్మానుష్ఠానం కావించాలి.

*

నీవు దివ్యశాసనాన్ని పాటించటానికి సిద్ధమైనపుడు నీకివ్వబడిన ఏ కర్మనైనా నిర్వర్తించాలి – అదెంత అత్యాశ్చర్యకర అద్భుత కర్మ అయినా కానీ, దానిని ఎంత ప్రశాంతతో చేబట్టావో అదే స్థితిలో వదిలివేయగలగాలి. బాధ్యత నాదే – అనే భావన రానీయకూడదు. వస్తువుపైనగాని, జీవనవిధానంపైనగానీ, వ్యామోహం ఉండకూడదు. పూర్తి స్వేచ్ఛ కలిగి ఉండాలి. యోగదృక్పథం పాటించాలంటే దైవం నిర్దేశిత ప్రతి కర్మని అంగీకరించాలి. ఏ రకమైన తొట్రుబాటు, బాధ లేకుండా కొనసాగించాలి.

*

ప్రశ్న: నాకిది కావాలనుకోకపోవటం – అనేది మేమెలా అర్థం చేసుకోవాలి? అక్రమపద్ధతి బదులు క్రమపద్ధతిని, అశుచికి బదులు, శుచిత్వాన్ని కావాలనుకోకూడదా?

ఇది మాటల గారడీ! కావాలి – అని మీరు అనుకోవటాన్ని నేను ఎంపిక చేసుకోవటం – అంటాను. జీవితంలో నిత్యము అనుక్షణము ఎంపిక చేయవలసిన పరిస్థితి నీకు ఉంటుంది. కృంగతీసేది, పైకి లేవనెత్తేది, అభివృద్ధికి దోహద పడేది, అభివృద్ధిని నిరోధించేది, – ఈ రెండింటిలో ఒకదానిని ఎంపికచేసుకోవటం అనేది ఎప్పుడూ జరుగుతూనే ఉంటుంది. దీనిని కావాలి అనుకోవటం అనను. దీనిని ఎంపికచేసుకోవటం

అంటాను. అనుక్షణం ఎంపిక (choice) అనేది ఉండనే ఉంటుంది. అది అనివార్యం, నిరంతరాయం. నైతిక, శారీరక సంబంధిత మంచిచెడుల మధ్య ఎంపిక సాగుతూనే ఉంటుంది. ఒక్కసారితో అయిపోయేది కాదు. ఎంపిక అనేది ఎప్పటికీ నీ ముందు ఉండేదే. ఒక అడుగు పైకి లేదా క్రిందికి, ముందుకి లేదా వెనుకకి – ఈ ఎంపిక చేయవలసివచ్చే పరిస్థితి నిరంతరము, నిత్యము. ఇక్కడ నీకు విస్మృతి ఉండదు. దీనిని నేను having preferences అనను preferences – this means precisely not choosing. కావాలని కోరటం. కచ్చితంగా ఎంపిక అవదు. నీకు ఒక విషయం పట్ల సానుభూతి, అయిష్టత, ఆకర్షణ, వికర్షణ ఉంటుంది. కారణం లేకుండానే గుడ్డిగా మోహితుడవు అవుతావు. లేదా నీవొక సమస్యను పరిష్కరించవలసివచ్చినపుడు, కష్టాన్ని ఎదుర్కోవలసివచ్చినపుడు, పరిష్కారం కనుగొనటంలో, ఒకవైపు మొగ్గుచూపుతావు. ఇది ఎంతమాత్రము ఎంపిక choosing అవదు. చూడు! సత్యము ఎప్పుడూ ప్రశ్నింపబడదు. What the truest thing is, doesn't come into questioning, it is a matter of having a preference. ఈ మాటకి అర్థం నాకు స్పష్టమే. కావాలి అని అనుకోవటం (preference) గుడ్డిగా జరిగేది. ఇదొక ప్రచోదన (an impulse) అసంకల్పచర్య. an attachment మోహం. సాధారణంగా ఇది పట్టినపట్టు వదలదు.

Choice means a decision and an action. ఎంపిక ఒక నిర్ణయం. ఒక చర్య. Preference is a desire. ఇది కావాలని అనుకోవడం, కామన. ఎంపిక చేయబడుతుంది; చేయబడవలె. నిజమైన ఎంపిక పరిణామాల జోలికి పోదు. ఫలితాల నపేక్షించదు. నీవు ఎంచుకుంటావు. ఆ నీ ఎంపిక నీ అంతర్గత సత్యమునకు ఉన్నతోన్నత చైతన్యమునకు నిబద్ధమై ఉంటుంది. ఏమి జరిగినా నీకు పట్టదు. ఎంపిక చేశావు. అది సవ్యమైనది. ఫలితముతో నీకు సంబంధము ఉండదు. దానికి విరుద్ధంగా నీకు ఇది కావాలనుకుంటే, నీవు మోజుపడి అదో ఇదో ఎన్నుకుంటావు. నీ ఎంపిక వికృతమవుతుంది. అంటే ఇది బేరీజు వేసుకుని బేర

మాడటం. ఇది ఇలా తప్పనిసరిగా జరగాలని దీనిని నీవు prefer చేశావు. అంతేకానిది సక్రమము, సత్యము అని కాదు. కావాలని చేసేది, ఫలితాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకుని చేసేది. ఇలా జరగాలని కోరి చేసేది. కోరిక తీర్చుకునేది. అందుచేత ఇది రకరకాలైన అంశాలకి ద్వారాలు తెరుస్తుంది. ఎంపిక ఫలితానికి అతీతం. క్షణక్షణం నీవు ఎంపిక చేసుకోవలసిన ఆవశ్యకత ఉంటూనే ఉంటుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

వికాసశీలమైన పరిపూర్ణతకై నీ కృషి

నీవేపని చేసినా అది ఎంత పరిపూర్ణంగా చేయగలవో అంత పరిపూర్ణంగా చెయ్యి. అదే మనిషిలోని దైవానికి చేసే అత్యుత్తమ సేవ.

*

నీవు చేసే పనిలో పరిపూర్ణత్వాన్ని సాధించటంలో ఏమాత్రం లోటు ఉండకూడదనేది నీ ఆదర్శం కావాలి. అప్పుడే నీవు దైవానికి తప్పక ఉపకరణం కాగలవు.

*

వ్యక్తిగతప్రయోజనము నీ లక్ష్యము కాకూడదు. ఇది మొట్టమొదటి నియమం. ధైర్యం, సాహసం, తదేకదీక్ష ముందుగా కావల్సిన లక్షణాలు.

మరి తర్వాత నీవు తెల్సుకోవల్సిన దానితో పోల్చినపుడు నీకు తెలిసినది ఏమీ కాదు, చేయవలసినదానితో పోల్చుకొంటే నీవు చేయగల్గేది చేస్తున్నట్లే కాదని, అసలు ఎలా ఉండాల్సివుందో దానితో పోల్చుకొంటే ఉంటున్నది, ఉంటున్నట్లే కాదన్న విషయాన్ని సచేతనంగా అవగతం చేసుకొంటూ ఉండాలి.

నీ స్వభావంలో లోపించినదానిని సముపార్జించేందుకు, ఇంకా తెల్సుకోనిదానిని తెల్సుకొనేందుకు, చేయలేకపోయినదానిని చేయగల్గేందుకై దృఢసంకల్పుడవు కావాలి. వ్యక్తి తన సుస్థిర మైన ప్రగతిని శాంతిలోను, ప్రకాశంలోను పొందాలి. ఆ శాంతి ప్రకాశాలు ఏ వ్యక్తిగతమైన కోర్కెలకూ తావీయనప్పుడే అతడి లోకి దిగివస్తాయి.

'ఉత్తమంగా, ఇంకా ఉత్తమంగా.... ముందుకు మున్ముం దుకు... ఇదిగో ఈ భావననే నిత్యకార్యక్రమంగా ఉండాలి.... ఒకే ఒక్క లక్ష్యం దైవాన్ని అభివ్యక్తపర్చే నిమిత్తం దైవాన్ని తెల్సుకో వడం, సాక్షాత్కరింపజేసుకోవడమే ఆ లక్ష్యం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

గెలుపుస్థితి

ఆచరణాత్మక సహకారము

నీ నిజమానసిక ఆధ్యాత్మికవాతావరణంలో – నీవు సతతమూ స్థైన దృక్పథంలో ఉండడం, మరియు శ్రీమాత శక్తి ద్వారా పని చేయటాని కనుమతించడం – ఇది నీవు తెలుసుకోవాలి.

పనిని గూర్చి శ్రీమాత ప్రోత్సాహాన్ని మరీ ఎక్కువగా ఊహించుకొని – నీ సొంత ఆలోచనలు, ప్రణాళికలు, మాటలు – వీటికే ముందు ప్రాధాన్యతనిస్తున్నావు. – ఇది నేను నీ ఉత్త రాలవల్ల విచారణ చేయగలిగినది. నిజమే – నీ ప్రయత్నం లేకుండానే దివ్యశక్తిసఫలత కాగలదు. కాని పనికి కావల్సింది నీ ప్రయత్నం కాదు – నీ సత్వముయొక్క ఆమోదం.

*

ఔను – యోగంలో ఆలోచన అదే. స్థైన సహనంవల్ల తన పరి మిత ఆత్మకంటె ఉన్నతమైనదాంట్లోకి తాను తెరుచుకుంటాడు. ఈ స్థితి పొందడానికే ప్రయత్నం. సాధారణజీవితంలో కూడ

వ్యక్తి, విశ్వశక్తి చేతిలో, ఒక పనిముట్టు మాత్రమే. అయినా, పొందినా ఫలితమంతా అహంకారం తీసుకుంటుంది.

*

ఇంటివద్దనే పనిచేస్తూ, సాధన చేయుటం సాధ్యమే, కచ్చితంగా – చాలమంది అలానే చేస్తారు. ప్రారంభంలో కావల్సిందేమంటే, ఎంత ఎక్కువ వీలైతే అంత ఎక్కువగా, శ్రీమాతను జ్ఞప్తికి తెచ్చు కోవడం.. ప్రతి రోజు కొంతకాలం హృదయంలో ఆమెను నిలుపుకొని ఆమెపై దృష్టి కేంద్రీకరిస్తూ ఆమెను దివ్యమాతగా మననం చేయడం. నీలో అక్కడ ఆమె అనుభూతిని ఆకాంక్షించడం; నీ పనులు ఆమెకు సమర్పించడం; మరియు లోపలినుండే ఆమె నీకు సహకారం, పోషణ అందించుగాక అని ప్రార్థించడం.

ఇది తరచు దీర్ఘకాలం తీసుకునే ఒక ప్రాథమిక దశ. దీనిగుండా, మనస్ఫూర్తిగా, చురుకుగాపోతే, బుద్ధిస్వభావం కొద్దికొద్దిగా మార నారంభిస్తుంది. సాధకునిలో ఒక కొత్త చైతన్యం తెరుచుకుంటుంది. ఈ చైతన్యానికి – నీలో శ్రీమాత ఉనికి ప్రకృతిలోను, జీవితంలోను, ఆమె పనితీరు, లేదా, మోక్షం వైపు ద్వారా తెరిచే వేరే ఏదైనా ఆధ్యాత్మిక అనుభవం – వీటియొక్క ఎరుక – క్రమక్రమంగా అధికమవుతుంది.

*

దైవశక్తిని స్వీకరించగల్గుటకు, దానిని బాహ్యాజీవితంలో నీ ద్వారా పనిచేయనీయడానికి కావలసిన షరతులు మూడున్నాయి:

1. ప్రశాంతత – సమత: ఏది జరిగినా ఆందోళన చెందక, బుద్ధి నిశ్చలంగా ధృఢంగా ఉంచుకుంటూ తాను ప్రశాంతంగా ఉంటూ శక్తిలీలలను గమనిస్తూండటం

2 పరిపూర్ణ విశ్వాసము.. ఉత్తమమైనదేదో అదే జరుగుననే విశ్వాసం. అంతేకాకుండా, తనను తాను నిజంగా ఒక పనిముట్టుగా తీర్చిదిద్దుకోగల్గితే, కర్తవ్య కర్మగా – దివ్యకాంతి వెలుగులో విధిగా సఫలమవుతుంది.

3 స్వీకరణ సామర్థ్యం – దివ్యశక్తిని స్వీకరించే సామర్థ్యం, దాని ఉనికి, దానిలో శ్రీమాత ఉనికి – అనుభూతి పొందడం.. మరియు,

మన దృష్టి, ఇచ్ఛ చర్యలకు సహకరిస్తూ, దానిని పనిచేయనీ యడం;

ఈ సామర్థ్యాన్ని, దాని ఉనికిని, అనుభూతిని పొందగ ల్గితే, – ఈ మృధుస్వభావాన్ని పనిలో చైతన్యపు అలవాటుగా చేస్తే – దివ్యశక్తికి మాత్రమే చెందిన ఈ మృదుస్వభావం, ఏ ఇతర బాహ్యామూలకాన్ని తీసుకురాకుంటే – తద్వారా వచ్చే ఫలితం నిశ్చయంగా ఉంటుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: యస్.వై. సోమయాజులు

పూర్ణయోగంలో కర్మకు అర్థం

కర్మకు నేను చెప్పే అర్థం అహంకారం, అజ్ఞానంలో చేసేది, అహంకార సంతృప్తికోసం రజోగుణకామనా ప్రవృత్తులు చేసేదీ కాదు. అజ్ఞానముద్రలైన అహంకారం, రజోగుణం కోరిక అనే వాటిని వదిలించుకోవాలనే ఇచ్ఛ లేకుండా కర్మయోగం ఉండ బోదు.

కర్మల నిగూఢసత్యాలకు ప్రత్యామ్నాయంగా మానవమ నస్సు అనుసరించే దాతృత్వం లేదా మానవసేవ లేదా నైతిక పరంగా, ఆదర్శపరంగా ఎంచుకునే తక్కినవేవయినాగాని వాటిని కూడా నేను కర్మలుగా పేర్కొనడం లేదు.

కర్మ అనేది దాని అర్థంలో నేను చేప్పేది దైవం కోసం చేసే పని, ఇంకా ఇంకా దైవంతో అనుసంధానంలో దైవం కోసం మాత్రమే చేసేదేకాని మరొకటి కాదు. సహజంగానే అది మొదట్లో తేలిక కాదు.... కాని... దానిని సరైన స్ఫూర్తితో, వైఖరితో,. నీలోని సరైన ఇచ్ఛతో మొదలుపెట్టబడాలి, దాని తర్వాత మిగతాదంతా వస్తుంది.

ఒక వ్యక్తి అనవరతం తన పూర్తి ఇచ్ఛను, కర్మలను దైవా నికి నివేదిస్తూ ఉంటే ప్రేమ, భక్తి వృద్ధిపొందుతాయి.. చైత్యపు

రుషుడు ముందుకు వస్తాడు. అలా పైనున్న దివ్యశక్తికి నివే దిస్తూ ఉంటే, దానిని మనం అనుభూతి పొందగలుగుతాం. దాని అవరోహణతోపాటు, ఇంకా వృద్ధి అయ్యే చైతన్యజ్ఞానాలకు ఉన్ము ఖులమవగలం. చిట్టచివరగల, కర్మభక్తిజ్ఞానాలు కలిసి నడు స్తాయి. ఆత్మపరిపూర్ణత సాధ్యమవుతుంది. మేము చెప్పే ప్రకృతి పరివర్తన అదే...

ఈ కర్మయోగమే గీతలో పేర్కొనబడింది. దానినే నేను పూర్ణ ఆధ్యాత్మికజీవితానికి అనుగుణంగా తీర్చిదిద్దాను... అది ధ్యానాన్ని బహిష్కరించదు. కచ్చితంగా భక్తి లేకుండా లేదు. ఎందుకంటే దైవానికి తనను తాను సమర్పించుకోవటంలో, తనను తాను పూర్తిగా దైవానికి పవిత్రంగా అర్పించుకోవటం అనేది ఈ కర్మయోగసారం కాబట్టి అది ప్రధానంగా భక్తితో కూడినదే. కాని జీవితంనుంచి తప్పించుకుపోయే ప్రత్యేక ధ్యానాన్ని లేదా ఆవేశపూరితభక్తితో తనను తాను మరచి అంతరంగంలో స్వాప్నికలోకంలో విహరిస్తూ దానినే మొత్తం యోగమార్గంగా అనుకునేదానిని మాత్రమే అది బహిష్కరిస్తుంది. ఒక వ్యక్తి గంట లకొలది విశుద్ధమైన ధ్యానసమాధిని కలిగి ఉండవచ్చు, లేదా అంతరంగంలో కదలికలేని ఆరాధన, పారవశ్యం కలిగి ఉండ వచ్చు. కాని అవే పూర్తి పూర్ణయోగం కావు.

*

సాధకుడు తాను చేసే కర్మను తానే నిర్ధారించుకుని దానిని దైవా నికి అర్పించడమనేది సాధారణ కర్మయోగం కిందికి వస్తుంది. అది అతను తన మానసిక లేదా హృదయపు లేదా ప్రాణికప్రేర ణల వల్ల పొందినా ఒక విశ్వశక్తి ఉందనే అనుభూతిని లేదా ఆ ప్రేరణల వెనక వైశ్వానిక దివ్యశక్తి ఉందనే అనుభూతిని పొందు తాడు. ఆ విధంగా తనలోనూ అందరిలోనూ ఒక విశ్వధ్యేయంతో కర్మలన్నిటి వెనక పనిచేసే ఏకైక దివ్యశక్తిని దర్శించే అభ్యాసం పొందే ప్రయత్నం చేస్తాడు.

ఒకసారి గనుక సూటిగా సమర్పణ అనే ధ్యేయం కలిగితే, అతను సూటిగా తనను కదిలించే లేదా మార్గం చూపించేదాని

కోసం చూడవలసి ఉంటుంది; అందువలననే తన నుంచి, విశ్వ ప్రకృతి నుంచి వచ్చే మానసిక, ప్రాణిక లేదా భౌతికప్రేరణలను చూసి వాటిని తిరస్కరిస్తాడు. సహజంగానే, సమర్పణయొక్క పూర్తి ప్రాముఖ్యత అతను అందుకు తయారుగా ఉన్నప్పుడు మాత్రమే బహిర్గతమవుతుంది.

*

ఒకరెవ్వరైనా తోటిమానవులు దగ్గరగాను, దైవం దూరంగాను ఉన్నట్లు అనుభూతి పొందుతూ, దైవాన్ని సూటిగా దైవసేవ, భక్తి ద్వారా కాక, మానవసేవ ద్వారాను, ప్రేమ ద్వారాను పొందా లనుకుంటే వారు అనుసరించే విధానం తప్పయినది. ఎందువల్ల నంటే అది మానసిక, ప్రాణిక, నైతికసూత్రాలదే అవుతుంది కాని ఆధ్యాత్మికజీవనం కాదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా॥ ప్రసన్నకృష్ణ

శ్రమలో ఆనందం

నీవు చేసే కర్మలలో ఈ మూడు ఎప్పుడూ ఉంటాయి –యజమాని, కర్త, ఉపకరణము. వీటి గురించి స్పష్టమైన అవగాహన కలిగి ఉండటమే కర్మయోగరహస్యం. అదే ఆనందం కూడా.

ముందు నీవు భగవంతుని ఉపకరణమని తెలుసుకో. దైవం నీ యజమానిగా అంగీకరించు. 'నేను' అనుకునే బాహ్యస్వరూపమే ఉపకరణం. ఇది ఒక మానసిక నమూనా. It is a mould of mind. ప్రచోదనశక్తి. ఎన్నో సాధనములతో, భాగాలతో, బిగింపులతో, కదలికలతో కూడిన యంత్రం. యంత్రం పనివాడు కాదు. యజమానీ కాదు. నిన్ను నీవు ఒక దివ్యోపకరణంగా సగర్వంగా, సంతోషంగా, సవిధేయంగా, సవినయంగా అంగీకరించు. పరిపూర్ణమైన దైవోపకరణంగా భాసించడంకంటె ఉత్కృష్టవైభవమేముంటుంది!

ముందు పరిపూర్ణమైన విధేయత నలవర్చుకో. కత్తి తానెక్కడ వేటువేయాలో ముందు నిర్ణయించుకోదు. బాణం నా గురి ఎక్కడని అడగదు. యాంత్రికశక్తి తానుత్పత్తి చేయవలసిన వస్తు సముదాయాన్ని ముందు నిర్ణయించదు. వీటికి స్వీయప్రాకృతిక ధర్మాలు, లక్షణాలు ఉంటవి. వీటి కనుగుణంగా వీటి కర్మలు నిశ్చయింపబడుతవి. ఉపకరణం సచేతనమై స్వచ్ఛమైన స్వీయ ప్రాకృతిక ధర్మాలకు విధేయంగా కర్మాచరణ కావించనపుడు అది పరిపూర్ణంగా లోపరహితంగా భాసిస్తుంది. చికాకుతో కూడిన ప్రేరణశక్తితో అహంకారయుతంగా భౌతికమానసిక ఉపకరణాల తిరుగుబాటుతో చేసే కర్మలు భ్రష్టమవుతాయి.

దైవమే ఊపిరిగా కొనసాగిపో. తుఫానులో చిక్కుపడిన ఆకువై ఉండు. దెబ్బకొట్టే కరవాలమై, లక్ష్యాన్ని ఛేదించే బాణమై దూసుకుపో. నీకు నీవుగా సర్వేశ్వరుని హస్తాలలో సమర్పణగా ఒదిగిపో. నీ బుద్ధినియంత్రంలోని ఉత్పాదకశక్తిగా పనిచేయనీ. నీలోని తీవ్రత వేగవంతమైన ముసలకం కానీ. ఉక్కును సానబట్టి ఆకృతి కల్పించటానికి కదిలించే పని నీది. అలానే ఉండు. స్వర్ణకారునివలె, యంత్రఘోషవలె, దైవశక్తిని ప్రకటీకృతం చేసేందుకు బాకాధ్వనివలె నీ వాక్కు ప్రాంతమంతటా విస్తృతం కానీ. నీకు స్వాభావికమైనది, స్వధర్మమైనది అయినదానిని నిర్వహించే ఉపకరణంగా వర్తించు.

కత్తికి కదనలీల ఆనందం. బుసకొడుతూ లక్ష్యదిశగా దూసుకుపోవటం బాణానికి ఆనందం. శూన్యంలో అమిత ఆనందపారవశ్యంలో భూమి పరిభ్రమిస్తుంది. ఉజ్వలవైభవోపేతంగా ఠీవిగా బ్రహ్మాండంగా పారవశ్యంతో సూర్యుడు వెలుగొందుతాడు. ఆత్మచైతన్యంతో కూడిన దివ్యోపకరణానివి నీవు. నీ కర్తవ్య నిర్వహణంలో నీవెంత హర్షాతిరేకంతో పులకించిపోవలె!

కత్తి తన రూపాన్నది కోరదు. తనను వినియోగించేవారిని తాను నిరోధించదు. తాను ముక్కలైతే విచారపడదు. తానొక రూపుదాల్చి వినియోగపడినందుకు ఆనందిస్తుంది. నిరుపయో

గంగా ప్రక్కని పెట్టబడినా, ముక్కలు కాబడినా పట్టించుకోదు. నీ కర్తవ్యనిర్వహణలో పొందే ఆనందంలో సమతను కనిపెట్టు.

ఉపకరణమును పొరపాటుగా యజమాని అని అనుకుంటున్నావు. ఇది నీ అజ్ఞానం. నీ పరిస్థితికి నీవే బాధ్యుడవు. నీవు కోరుకుంటున్నది ఇది. అలాగే నీ లబ్ధిని, ప్రయోజనాన్ని నీవు కోరుకుంటావు. అందుకే నీకీ వ్యధ, బాధ. పలుమార్లు నరకాగ్నికూపంలో నెట్టబడుతూంటావు. మళ్లీ పుడుతూంటావు. రూపం దాలుస్తూంటావు. ప్రభావితడవు కాబడతావు. మానవీయంగా నీవు యెదిగేవరకు నీకీ పునరపి జననం పునరపి మరణం తప్పదు.

ఇదంతా నీ అపరిపక్వ స్వభావానికి అనుబంధమైనది. దివ్యప్రకృతి కర్త – చేసే పని ఏమిటి? ముడిసరుకు అయిన మనోప్రాణికదేహాలను చైతన్యసత్వముగా మలచటం.

*

ఆ తర్వాతే నీవు దివ్యకర్తవు అని తెలుసుకో. కర్తృత్వం వహించేది నీ ప్రకృతి. నీ స్వీయప్రకృతి, సర్వవిశ్వప్రకృతిలోనిది. సర్వమూ నీవే అని అవగాహన చేసుకో.

ఈ ప్రకృత్యాత్మ (nature-self) నీ స్వంతం కాదు. పరిమితమూ కాదు. సూర్యుడు, సౌరవ్యవస్థలు, భూమి, ఆమె జీవరాసులు, నీవు, నీది సంబంధించిన సర్వము, నీ గ్రహణశక్తి, నీ అనంతప్రకృతియొక్క రూపకల్పనయే. ఇది నీ స్నేహితుడు. నీ శత్రువు. నిన్ను పుట్టించేది. గిట్టించేది. ప్రేమించేది. బాధించేది. నీకు సహోదరాత్మ. నీకు విరుద్ధమైనది. విదేశీయమైనది. నీ ఆనందం. నీ దుఃఖం. నీ పాపం. నీ పుణ్యం. నీ బలం. నీ బలహీనత. నీ జ్ఞానం. నీ అజ్ఞానం. అయినా వీటన్నిటికీ అతీతమైనది. ఇవన్నీ అపరిపూర్ణ ప్రతిరూపాలు, ప్రయత్నాలు. వీటన్నిటికీ అతీతంగా మౌలికంగా ఆత్మజ్ఞానం, అనంతశక్తి మరియు అసంఖ్యాక గుణశ్రేష్ఠ క్రమం ఉన్నవి.

కాని నీలో ఒక ప్రత్యేక గమనమున్నది. క్రమబద్ధమైన ప్రకృతి ఉన్నది. వ్యక్తిగతశక్తి ఉన్నది. అది నిన్ను అపారమైన మూలస్థానమునకు నడిపించేవరకు, -సముద్రమును సంగమించేం

దుకు పరుచుకుంటూ – సాగే నదివలె నీవు సాగిపో. తెలుసుకో. నీ శరీరం (దివ్య) భౌతికపదార్థంలో ఒక చిక్కుముడి. మనసు వైశ్వానికి మనసులో చుట్టు తిరిగుడు. నీ జీవితం ఒక నిరంతర సుడిగుండం. నీ శక్తి, సర్వసత్తాశక్తి, నీ జ్ఞానం ఒక అస్పష్టమైన వెలుగు. అది దివ్యకాంతికి చెందినది. అది ఏ ఒక్కరికీ చెందనిది. నీ కర్తవ్యకర్మలు నీకొరకే చేయబడేవి. నీ అనియమిత వ్యక్తిత్వం నుంచి ప్రభవింపబడేవి.

అలా జరిగినపుడు నీ నిజసత్వంలో నీవు స్వేచ్ఛాయుత ఆనందాన్ని పొందుతావు. నీ బల, వైభవ, సౌందర్య, జ్ఞానాల లోనూ అలాగే ఉంటావు. వీటిని తిరస్కరించవలసివచ్చినా నీకు ఆనందమే. ఎందుచేతనంటే ఇదంతా పురుషోత్తముడు నాటకీయంగా వేసుకునే మేల్ముసుగు. దివ్యశిల్పి పరమాత్మ – యొక్క ప్రతిరూపం జీవాత్మ.

నిన్ను నీవెందుకు పరిమితం చేసుకుంటావు? నిన్ను ఛేదించే కరవాలంలోను, కౌగిలించుకునే బాహువులలోను నిన్ను సంభావించుకో. అలాగే మండేసూర్యునిలో, భూమినృత్యాహేలలో, గరుడపక్షి ఆకాశగమనంలో, కోవెలపాటలో; భూతభవిష్యద్వర్తమానాలన్నిటా, నేను ఉన్నానని భావించు. నీవు అనంతుడవు. ఈ ఆనందమంతా నీదేకాగల అవకాశమున్నది.

దివ్యప్రేమికురాలు తన ప్రేమికునికై చేసే పనులలో దివ్యానందం పొందుతుంది. సర్వేశ్వరుని దివ్యచేతన ఆమె. ఆయన శక్తి, జ్ఞానము ఆమెయే. ఏకత్వము, అనేకత్వము కూడా. పరిమితత్వము, అపరిమితత్వము కూడా – ఇవన్నీ నీవేనని తెలుసుకో. దివ్యప్రేమికుని దివ్యానందమూ నీవే.

కొంతమంది ఉంటారు. తమను తామొక కర్మాగారంగానో, ఉపకరణంగానో, పనిచేసే వస్తువుగానో భావిస్తారు. కర్తను యజమానిగా పొరబడతారు. ఇది తప్పు. ఆమె స్వచ్ఛ ఉన్నత పరిపూర్ణ క్రియాస్థాయికి ఈ పొరపాటువల్ల యెదగలేరు.

వ్యక్తి రూపుదాల్చిన ఉపకరణం. అశాశ్వతం. అయితే కర్తృత్వధోరణిలో ఉండే కర్త శాశ్వతం. అయితే వీరిద్దరిలో ఏ

ఒక్కరూ యజమాని కాదు. ఎందుకంటే ఏ ఒక్కరూ (దివ్య) పురుషుడు కాదు కాబట్టి.

*

చివరకు మాత్రం నీవే యజమానివి. తెలుసుకో. కాని జీవాత్మకు రూపాన్ని ఆపాదించకు. గుణాత్మకంగా నిర్వచనం అన్వేషించకు. నీ సత్వంలోని 'తత్' (That) తో ఏకమవు. నీ చైతన్యంలోని 'తత్' తో ఆంతరంగికంగా మాట్లాడు. Obey that in thy force. 'తత్' కి నిధేయంగా ఉండు. దానికే అధీనమై ఉండు. దాని పరిష్వంగంలో ఆనందం పొందు. శారీరక, మానసిక, ప్రాణికములలో 'తత్' ను సఫలం చేసుకో. నీ లోపలి అంతర్ చక్షువు తెరుచుకునేలోగా. ఆ ఏకైక దివ్యసత్యపురుషుడు ఆవిష్కరింపబడతాడు. నీ జీవాత్మతోబాటు, నీ కర్మల కధిష్ఠానదైవము, దివ్యోపభోగి, కర్తృత్వానికి, ఉపకరణానికి దివ్యయజమాని, మహోత్సాహి, విశ్వతాండవ నృత్యంలో రుద్రుడు బహిర్గతమవుతాడు. ఆ తర్వాత నీ నిశ్శబ్ద ఆత్మాంతరంగంలో సద్దుచేయక నీతో ఉండే ఏకైకుడు ఆయన.

దివ్యయజమానిని పొందిన ఆనందం నీకు దక్కినపుడు నీవిక పొందవల్సినదేముంటుంది! నీకు ఆయన వశమై ఉంటాడు. అపుడు నీకు ఆయన సర్వము ఇస్తాడు. తాదాత్మ్యతా భావం నీకు కలుగచేస్తాడు.

సర్వేతరులూ, నీ తోటే, నీలో ఉంటారు. నీకు, ఇతరులకీ అతీతంగా నీవు ఉంటావు. కర్మయోగంలో ఇదే పరాకాష్ఠ.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం:: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

దివ్యకర్త

సమచిత్తంలో నేనెదుర్కుంటాను పృథ్వీసంఘటనలను;
అందరిలో నీ పదధ్వనులు వినబడతాయి. కంటపడని
నీ అడుగులు నా ముందున్న దైవీమార్గాన నడుస్తాయి. పరిపూ
ర్ణమై
ముగిసిన అద్భుతావహ జీవిత చింతనాత్మక తత్వమీవు.

ఏ ప్రమాదమూ నా ఆత్మశాంతిని కలవరపర్చలేదు:
నీవే నా కర్మలన్నీ; నీ పనులు చేస్తాను వైదొలగుతాను;
అపజయం ఊయలలూగుతుంది నీ అమృతహస్తాలలో
విజయం అదృష్టదేవత అద్దంలో ప్రతిబింబించి నిష్క్రమించే నీ
ప్రతిరూపం

మనిషి విధితో చేసే మొరటుపోరాటంలో నా బలం హృదయం
లోని నీ మందహాసం;
శ్రమించేది నాలోని శక్తి ఆర్భాటంతో కూడిన ప్రణాళికపట్ల,
ఉదాసీనంగా ఉంటుంది ముందుకుసాగే సుదీర్ఘకాల సర్పం పట్ల,

ఏ శక్తీ నీలో వశించి ఉన్న నా ఆత్మను నాశనం చేయలేదు.
నీ అస్తిత్వము నాకు అమృతత్వము.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

నీవు కర్మయోగివి కాదల్చుకుంటే

నీవు చేసే పనులు దివ్యంగా భాసించాలంటే నీవు కోర్కెలకు అతీతంగా ఉండాలి. నిరహంకారివి కావాలి. జీవితమంతా సర్వో న్నతునికి సమర్పితం కావాలి. సేవించటానికి, స్వీకరించటానికి, నెరవేర్చటానికి, పరిణతి పొందటానికి దివ్యశక్తి కార్యక్రమంలో ఉపకరణంగా అభివ్యక్తం కావటమే నీ లక్ష్యం కావాలి. దివ్య చేతనలో నీవు యెదగాలి. ఆమె ఇచ్ఛయే నీ ఇచ్ఛ కావాలి. నీలో ఆమె ప్రచోదనే తప్ప నీ ప్రేరణ అనేది ఉండకూడదు. ఆమె చైతన్యంలోనే ప్రతి కర్మా అనుష్ఠింపబడాలి తప్ప నీ ప్రయోజ కత్వం వలన కాకూడదు.

గమనసీలంగా తాదాత్మ్యతా భావం పొందగలిగే వరకు నీ సర్వకర్మలు ఆమె కొరకు ఆమె సేవగా సమర్పణ కావించు కునేందుకు సృష్టింపబడినవాడివిగా భావించు. ప్రత్యేక కర్తృత్వ భావం బలంగా నీలో ఉన్నా, నేనే చేస్తున్నానని నీవు అను కున్నా, ఆమె కోసమే సర్వకర్మలు నిర్వహింపబడాలి. స్వప్రయో జనములపట్ల, అత్యాశ, స్వార్థబుద్ధి, అహంకారయుతంగా నాకిది కావాలని కోరుకోవటం – ఇవన్నీ నీ స్వభావం నుంచి పెకి లించివేయబడాలి. ప్రతిఫలాపేక్ష ఉండకూడదు. నీవు కోరవ ల్సిన ఫలితం దివ్యమాతయొక్క సాధనలో ఆమె సంతృప్తియే. కర్మ ఆచరణ ద్వారా అంతరంగ పురోగతి. నిస్వార్థంగా కర్మా చరణ నాచరించే నీకిదే పారితోషికం. నీవు కేవలం ఉపకరణమే కాని కర్తవు కావు అనే భావన అంతకంతకు నీలో కలుగుతుంది. ఎందుకంటే నీ భక్తి భావనాబలంతో నీ సంసర్గం దగ్గరవుతుంది. అందుచేత సర్వవేళలా ఏకాగ్రచిత్తుడవు కాగలుగుతావు. ఆమెకు సమర్పితుడవు అవుతావు. ఆమె మార్గదర్శకత్వం నీకు ఉంటుంది. చేయవల్సిన కర్మ, అందుకు మార్గము, ఫలితము నీకు లభి స్తాయి. దివ్యశక్తి నిన్ను ప్రోత్సహించి నిర్దేశిస్తుంది. అంతేకాదు. నీ కర్మలన్నిటినీ నీచే ప్రారంభింపజేసి, కొనసాగింపచేస్తుంది. నీలో ప్రతి కదలిక ఆమెనుంచే ఉత్పన్నమవుతుంది. నీ శక్తు

లన్నీ ఆమెవే. నీ మనో[ప్రాణికశరీరాలు ఆమె చైతన్యంతో ఆహ్లా దకర కర్మోపకరణాలుగా, లీలాసాధనాలుగా, భౌతికవిశ్వంలో ఆమెయొక్క అభివ్యక్తీకరణ సూచికలుగా భాసిస్తాయి. ఈ సంయోగము, పారతంత్ర్యతాభావనకు మించిన హర్షాతిరేకస్థితి ఉండదు. ఈ పరిణామచర్యలు నిన్ను నీ జీవనక్లేశము, ఒత్తిడి, అజ్ఞానంలో పడే వ్యథలకు సంబంధించిన సరిహద్దును దాటించి ఆధ్యాత్మిక సత్వము, లోతైన ప్రశాంతతలతో కూడిన అత్యధిక దివ్యానందములోనికి మరల్చి తీసుకుపోతవి.

ఈ రూపాంతరీకరణము జరిగేటపుడు అహంకారయుత మాలిన్యాలకు, వికారాలకు ఎప్పుడూ లోబడి ఉండకూడదు. మచ్చలేని స్వచ్ఛమైన ఆత్మార్పణభావం, త్యాగబుద్ధి ఉండాలి. నీలో కోర్కెలు చొరబడకుండా చూసుకోవాలి. చేసే కర్మపైనా, కర్మఫలంపైన వ్యామోహం ఉండకూడదు. షరతులు ఉండకూడదు. దివ్యశక్తికే వశమై నీవు ఉండాలి కాని, అది నీకు స్వాధీనమై, దానికి నీవు హక్కుదారుడవు కావాలని అనుకోకూడదు. గర్వం, ఆడంబరం, అహంభావం ఉండకూడదు. నీ మనో, ప్రాణిక, శారీరకశక్తులు ప్రత్యేకంగా నీ వ్యక్తిగత సంతృప్తికోసం ప్రవర్తించేవిగా దిగజారకూడదు. అలాగైతే నీ ద్వారా ప్రవర్తించే ఉన్నత శక్తులు వాటి ఔన్నత్యాన్ని కోల్పోతాయి. నీ నమ్మకము, చిత్తశుద్ధి, స్వచ్ఛమైన నీ ఆకాంక్ష పరిపూర్ణంగా ఉండాలి. అవి నీ సత్వములో సర్వత్రా అన్ని స్తరములలోను, భాగాలలోను, పరివ్యాప్తమై ఉండాలి. అపుడు నీలో ఉండే వక్రత, వ్యాకులత క్రమక్రమంగా సమూలంగా నీ నుంచి జారుకుంటవి.

నీవు శ్రీమాతతో పూర్తిగా తాదాత్మ్యం పొందుతావు. నీ పరిపూర్ణతకు నీకిదే పరాకాష్ఠ. నీవు పరాయివానిగా భావించవు. వేర్పాటు సత్వము ఉండదు. నీవు ఉపకరణమని అనుకోవు. కర్తృత్వభావన కూడా ఉండదు. శ్రీమాత బిడ్డవై ఆమె నిత్యచైతన్యశక్తిలో భాగస్వామివై ఉంటావు. ఆమెలో నీవు, నీలో ఆమెగా ఎప్పుడూ ఉంటావు. నీయొక్క ఆలోచన, దృష్టి, చర్య, ఊపిరి, ప్రతి కదలిక ఆమెనుంచి, ఆమెదే అనే సహజసాధారణ అనుభూ

తితోనే నీవెప్పుడూ ఉంటావు. ఆమె నుంచి, ఆమెచేత రూపొం దింపబడినవాడవని తెలుసుకుంటావు, భావిస్తావు. దర్శిస్తావు. ఆమె క్రీడావినోదంలో నియోగింపబడినవాడవై సురక్షితంగా ఉంటావు. ఆమె చైతన్యంలో చైతన్యమై, శక్తిలో శక్తివై, సత్వ ములో సత్వమై ఆనందంలో ఆనందమై ఉంటావు. ఈ పరిస్థితి పరిపూర్ణమై, ఆమెయొక్క అతిమానసశక్తులు నిన్ను నిరాటంకంగా కదిలిస్తున్నప్పుడు నీవు దివ్యకార్యక్రమములలో పరిపూర్ణత సాధిస్తావు. ఇచ్ఛ, జ్ఞాన, కర్మలు, సాధారణము, ప్రకాశవంతము, సహజసిద్ధము, లోపరహితములు – అయి, పరమోన్నతుని నుంచి పొంగిపొరలివచ్చే దివ్యశాశ్వత చలితచాలనములై ప్రకాశిస్తవి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

ఆశ్రమంలోను, కేంద్రాలలోను చేసే పని

ఒక సందర్శకునికి

నీవు వ్రాసినదానినిబట్టి చూస్తే ఇక్కడ చేసే పని గురించి నీకు సరియైన అవగాహన లేనట్లు తెలుస్తోంది. ఆశ్రమంలో పని అంటే మానవసేవ కాదు. ఉల్లాసభరితమైన సాంఘికజీవనమూ కాదు. ప్రాణికస్థాయిలో కొందరు లేక అందరు కలసిమెలసి పరస్పరం ఇచ్చిపుచ్చుకోవటమూ కాదు. పని అంటే దేవతార్చనగా చేసేది. అంతరంగంలో దైవానికి తెరుచుకుని ఉండటానికి తగిన కర్మ క్షేత్రం. సాధారణ ప్రాణికచలితచాలనాలను నిరాకరిస్తూ, నిరం హంకారంగా, దైవానికి మాత్రమే దాసోహమై ఉండటం. నిస్వా ర్థము, విధేయత కలిగి ఉండటం. ప్రాణికమానసికస్థాయిలలో పరిమితవ్యక్తిత్వంయొక్క పట్టుసాధించాలనే ధోరణిని త్యజించటం. చైత్యపురుష ఉన్నతికి శిక్షణ పొందటం. తను పట్టినపట్టు నెగ్గిం చుకోవాలనేది లక్ష్యం కాదు. సామూహికంగా ప్రాణికస్థాయిలో అహం రూపొందించటం కూడా లక్ష్యం కాదు. అల్పమైన అహాన్ని

దైవంతో విలీనం చేసి, పరిశుద్ధత, అర్పణ కలిగి ఉండటం. వ్యక్తిగత అజ్ఞానభావావేశాలు ఆధారంగా తనను తానే నిర్దేశించుకునే బదులు ప్రత్యామ్నాయంగా స్వీయి ఇచ్ఛను దైవేచ్ఛకి అర్పించి దైవనిర్దేశకత్వానికి వశమై ఉండటమే కర్మయోగానికి లక్ష్యం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

సమాచారపత్రం

డిశంబరు 5, 1950 ఉదయం గం 1.26 ని.లకు శ్రీఅరవిందులు దేహంచాలించారు. డా॥ ప్రభాత్ సన్యాల్‌ను నవంబరు 29, 1950 న టెలిగ్రాం ఇచ్చి రప్పించడం జరిగింది. శ్రీఅరవిందులు దేహ పరిత్యాగానికి మూగసాక్షి ఆయన. వారు తమ నోట్సులో ఇలా వ్రాశారు.

డిశంబరు 6 – తెల్లవారకముందే శ్రీఅరవిందుల గదిలోనికి అడుగుపెట్టాను. శ్రీమాత, నేను వారిని దర్శించాం. ఏమి ఆశ్చర్యం! బంగారువన్నెలో వారెంత సుందరంగా అగుపిస్తునారు! నేను చదువుకున్న (వైద్య) శాస్త్రవిజ్ఞానం ప్రకారం కనిపించవలసిన మృత్యుచిహ్నాలు ఎక్కడా కనిపడడం లేదు. ఏమాత్రం వన్నె తగ్గటం, లేదా వాడిపోవడంలాటి చిహ్నాలు ఎక్కడా లేవు. వినీ వినపడనట్లుగా శ్రీమాత అన్నారు – "అతిమానసదివ్యతేజము నిష్క్రమించేవరకు శరీరం సుష్కించే చిహ్నాలు ఉండవు. ఇలా ఒకటి రెండు రోజులు, లేదా, ఎన్ని రోజులైనా ఉండవచ్చు." నేను ఆమె చెవిలో నెమ్మదిగా అన్నాను – "మీరు చెప్పిన తేజస్సు ఎక్కడమ్మా? నేను చూడలేనా?" అని శ్రీమాత పాదాలచెంత, శ్రీఅరవిందులు శయనించిన చోటు దగ్గర మోకరిల్లాను. శ్రీమాత చిరునవ్వు నవ్వారు. అపరిమితమైన అనురాగంతో నా శిరస్సుపై ఆమె హస్తాన్ని ఉంచారు. ఆ! ఆయన అక్కడ ఉన్నారు – చుట్టూ బంగారు నీలంపుచాయ ఆచ్ఛాదనంలో!

సూర్యోదయం అవుతూంటే దివ్యప్రభువు చివరి దర్శనం కోసం ప్రజలు బారులు తీర్చి ఉన్నారు. శ్రీమాత నాతో అన్నారు – ప్రపంచానికి వారెంత అద్భుతమైన పరిత్యాగం చేశారో ప్రజలకు తెలియదు. దాదాపు ఒక సంవత్సరంక్రితం మాటల సందర్భంగా దేహాన్ని విడిచిపెట్టాలనుకుంటున్నాను అన్నాను. ఆయన అందుకు చాలా దృఢంగా అన్నారు – కాదు. "అలా ఎన్నటికీ జరగటానికి వీలేదు. అవసరమైతే, ఈ రూపాంతరీకరణ కోసం నేను గతించవచ్చు. అతిమానస అవరోహణ మరియు రూపాంతరీకరణ యోగసిద్ధి, నీవల్ల నిర్వర్తింపబడాలి."

శ్రీఅరవిందుల సమాధి మీద రాతిఫలకంపై చెక్కబడిన మాటలతో శ్రీమాత మన కర్తవ్యాన్ని గుర్తుచేస్తున్నారు:

"మీకు, భౌతిక ఆచ్ఛాదనలో ఉంటూన్న మా దివ్యప్రభువైన మీకు, మా అంతులేని కృతజ్ఞత. మా కోసం ఎంతో చేసి, పనిచేసి, పోరాడి, బాధపడి, ఆశించి, ఎంతో ఓర్చుకొని, మాకోసం అంతాసంకల్పించి, ప్రయత్నించి, సంసిద్ధులై సాధించిన మీకు మీముందు తలవంచి వేడుకుంటున్నాం. – ఎంతగా మీకు ఋణపడి ఉన్నామో, ఒక్క క్షణం కూడా ఎన్నడూ మరిచిపోలేం."

డిశంబరు 9 న ఆశ్రమప్రాంగణంలో శ్రీఅరవిందుల భౌతిక కాయం సమాధి కావింపబడింది. ఈ రెండు రోజులూ, భారత దేశంలో, దేశాంతరాలలో ఉన్న శ్రీఅరవింద కేంద్రాలు, బ్రాంచీలు వర్ధంతి దినములుగా పాటిస్తారు.

*

నూరేళ్ల క్రితం, జాతీయ కాంగ్రెసు సభ డిశంబరు 26, 1907 న సూరతులో (గుజరాతు) జరిగింది. అంతకు ముందు 1906 లో కాంగ్రెసు సభ కలకత్తాలో జరిగింది. జాతీయవాదులు, మితవాదులు కలిసి ఏకగ్రీవంగా స్వరాజ్యం లక్ష్యంగా తీర్మానించారు. ఇంకా కొన్ని అంశాలపై – స్వదేశీ, బహిష్కరణ, జాతీయవిద్య – తీర్మానాలు చేశారు. అయితే సూరతు కాంగ్రెసు (1907) లో మితవాదులు, రాజకీయ సిద్ధాంతాలు, పద్ధతులకు సంబంధించి పాతవైఖరినే అనుసరించాలనుకున్నారు. (ప్రార్థన, అభ్యర్థన, అసమ్మతి)

చివరికి కాంగ్రెసు ముక్కలైంది. ఆ సంఘటన భారత్ స్వాతంత్ర్య పురోగమనాన్ని మౌలికంగా మార్చివేసింది.

The Daily News (London) పత్రికా విలేఖరి, రచయిత, (Henry W Nevison, తన రెండో రోజు రిపోర్టులో అంటాడు – అకస్మాత్తుగా పైకి గాలిలో ఏదో ఎగిరింది. ఒక చెప్పు (shoe) భారతజాతీయ కాంగ్రెసు గందరగోళం మధ్య విడిపోయిన దృశ్యం నాకంట పడింది. Valmy యుద్ధానంతరం జర్మనుకవి Goethe అన్న మాటలు నేనూ అనగలను – "ఈ రోజు ఒక కొత్త శకానికి నాంది పలికింది. దానికి నీవు సాక్షివి."

నిజానికిది ఒక నూతన శకానికి ఆరంభం అయింది. రెండవ రోజు సమావేశాలు రెండూ వేర్వేరుగా జరిగాయి. జాతీయవాదులు వాళ్ల సమావేశాన్ని ఒక విస్తృత ప్రాంగణంలో నిర్వహించుకున్నారు. Nevinson పరిశీలించి చెప్పిన మాటలు – గంభీరంగా, నిశ్శబ్దంగా. ఒక్క మాటకూడా మాట్లాడకుండా, Mr. అరవింద ఘోష్, నిశ్చలంగా, భవిష్యత్తును దర్శిస్తూన్నట్లు ఎక్కడికో చూస్తూ అధ్యక్షస్థానంలో కూర్చుని ఉన్నారు. వాగ్ధాటి, గాఢావేశం లేకుండా నెమ్మదిగా చిన్నవాక్యాలలో తిలక్ మాట్లాడారు. ఇంతలో చీకట్లు ముసురుకున్నాయి. దీపం వెలిగించి ప్రక్కన పెట్టారు ఎవరో"

అవును. పూర్ణస్వరాజ్యమే భారతరాజకీయ ప్రేరణ కావాలని బాహాటంగా ప్రకటించిన ప్రప్రథమ నాయకుడు శ్రీఅరవిందులు. చాలాకాలం తర్వాత ఒక అనుయాయి అడిగిన ప్రశ్నకు సమాధానంగా శ్రీఅరవిందులు అన్నారు – తెర వెనుక నుండి తీసుకున్న నిశ్చయాత్మక నిర్ణయాలు గురించి చాలా అరుదుగా చరిత్ర నమోదు చేస్తుంది. తెర ముందు బాహాటంగా కనపడిన వాటినే అది గుర్తిస్తుంది. కొత్త తరహా మితవాద సమావేశానికి హాజరవటానికి నిరాకరించిన కాంగ్రెసు చీలిపోవటానికి దారి తీసిన ఉత్తరవులు ఇచ్చినది (తిలక్‌తో సంప్రదించకుండా) నేనేనని చాలా తక్కువమందికి తెలుసు. ఈ రెండూ సూరతులో జరిగిన ప్రముఖ సంఘటనలు.

కాంగ్రెసు ప్రతినిధులతో (Nevinson) కూడా రైల్లో తిరుగుప్రయాణం చేశారు. ప్రతి స్టేషను, Down with the Moderate Leaders నినాదంతో మారుమ్రోగినట్లు ఆయన record చేశారు. నవయుగ వైతాళికులుగా శ్రీఅరవిందు. తిలక్‌లు ప్రశంసింపబడినారు. వారు అందించిన ఆదర్శాలు దేశం కోసం ఎంతకైనా తెగించి పోరాడవల్సినవే. యువ అరవిందుడు ప్రజలకి ఆకర్షణీయుడు, ఆరాధనీయుడు అయినాడు. శ్రీఅరవిందులు అందుకున్నన్ని సన్మానాలు చరిత్రలో మరెవ్వరైనా అందుకున్నారా. అసలు వారికి అలాటిది ఎప్పుడైనా తెలుసా అనేది సందేహామే. ఒక సంవత్సరం తర్వాత ఆలీపూరు విచారణ సందర్భంగా సాక్షులుగా వచ్చిన పోలీసులు, శ్రీఅరవిందుల వాహనాన్ని వారి అభిమానులు ఎలా ముందుకు లాగుకొని తీసుకునివెళ్లారో వర్ణించి చెప్పారు. ప్రభుత్వ న్యాయవాది Norton శ్రీఅరవిందులకు వ్యతిరేకంగా తీర్పుకావాలని కోరుకున్నాయన చెప్పేరు. – అరబిందు ఎక్కడికి వెడితే అక్కడ ఒక రాజ్యాధిపతి పొందే గౌరవాన్ని పొందారు. నిజానికీయన ఒక్క వంగదేశానికే నాయకుడుకాక, యావద్భారతదేశ నాయకుడుగా పరిగణింపబడినారు.

(ఆధారం: శ్రీ మనోజ్‌దాస్ రచన – "Sri Aurobindo in the Firsr Decade of the 20th Century". ఇది అత్యంత విలువైన మొట్టమొదటి పరిశోధనాత్మక రచన. మరి కొన్ని విషయాలు తెలుసుకోకోరేవారు ఈ గ్రంధాన్ని సంద్రించగలరు.)

– సంపాదకుడు

*

(శ్రీఅరవిందులు. తమ "వందేమాతరం" పత్రిక, 13-12-1907 సంచికలో సూరతు సమావేశ ప్రాముఖ్యతను గురించి ఇలా ప్రస్తావించారు. కొన్ని భాగాలు.)

(జాతీయవాదులు) సూరత్ తప్పనిసరిగా అత్యధిక సంఖ్యలో వెళ్లాలి. కాంగ్రెసుపై పూర్తి ఆధిపత్యం పొందలేకపోవచ్చు. సర్. పిరోజ్‌షా మెహతా భారతదేశంలో ఏ మూల ఎక్కడ ఎంత దూరంలో తలదాచుకోటానికి పోయినా జాతీయవాదుల

ఉనికి నుంచి తప్పించుకోలేరు... కష్టాలు తుడిచేయటానికి, భారతీయ నిఘంటువు నుంచి, అసాధ్యము అనేమాట కొట్టివేయటానికి మన పార్టీ పైకి లేచింది... మాతృభూమి పట్ల మనకు ఉన్న ప్రేమయే మన సంపదగా, లక్ష్యసాధకులుగా మనం వెళ్లాలి – 1907 సంవత్సరం మన భవితవ్యానికి ఒక మలుపు. ఇది నిశ్చయం. గత సమావేశాల లాటిది కాదు సూరతు సమావేశం. హాజరు కాకపోతే మనం ఒక అవకాశాన్ని కోల్పోయే వాళ్లమని భయపడాలి. అమ్మ భవిష్యదావాసానికి స్వరాజ్య సౌధనిర్మాణంలో ఒక పునాదిరాయి వేసే అవకాశం కోల్పోయేవాళ్లం.

– సంపాదకుడు

నవంబరు సంచికకు సవరణ

1. పేజీ 24 .. లైను 15 'సత్యము' బదులుగా – 'సత్వము' – అని ఉండాలి.

2. పేజీ 33 – శీర్షిక – ఈ రూపాంతరీకరణం దిగి భువి చెల్లించే బాకీ బదులుగా – ఈ రూపాంతరీకరణం దివికి భువి చెల్లించే బాకీ – అని ఉండాలి.

సంపాదకుడు